

nutmaksızın, devrimin sınıfsal karakterini ve sınıfsal ifadesini olumlu bir biçimde yorumladılar. Menşevikler ise, burjuva devrimini o denli yanlış bir biçimde yorumladılar ki, sonuçta işçi sınıfının rolünü burjuvaziye bağlayan ve burjuvaziye bağımlı kılınan bir anlayış vardılar.

«Bu ayrılıkların pratik faaliyete nasıl yansdığı iyi bilinmektedir, (Türkiye'de hiç bilinmemektedir). Buligin Duma'sını Bolşevikler boykot ettiler, Menşevikler tereddüt ettiler. Witte Duma'sını Bolşevikler boykot ettiler, Menşevikler ise, halka oy kullanmaları, ancak Duma'ya ay vermemeleri için yalvararak, tereddüt ettiler. Bolşevikler, «Sol'un bir Yürütme Komitesi» kurulması için po-pagandaya paralel olarak, kararlı bir biçimde anayasal hayalleri ve Kadet karşı-devrimciliğini teşhir ederken, Menşevikler, Birinci Duma'da Kadet Bakanlığını ve Kadet politikasını desteklediler. Daha da öte, İkinci Duma seçimlerinde, Bolşevikler bir Sol Blok kurulması için çalışırken, Menşevikler Kadetler'le blok kurulması çağrısında bulundular, vb., vb.» (age, s. 133. abç.)

Uzun uzun aktardığımız bölümlerde, «Sol Blok» taklığının program (Struve'ların «Legal Marksizmi bir program sapıtması idi» ve Strateji (Lenin, «Eski Taktik» de bizlerin strateji değişikliği konuyu tartışır) ile bağlantısı açıkça koyulmaktadır.

Burada yine Lenin'den aynı konuyla ilgili şu alıntıyı yapmadan geçmeyelim:

«Bolşeviklerin genel teorik tahlillerinin devrimin iki yılı tarafından, onaylanmış olduğunu hemen göreceksiniz. Sosyal Demokrasi kesin liberalizme karşı durmak zorunda kalmış, Trudovikler ve Narodnikler'le «birlikte vurma» zorunda kalmıştır; bir çoğunluk oyu ile İkinci Duma bu üstünlüğü tesis etmiştir. Proletaryanın devrimci mücadelesini desteklemeyi reddedenleri, halkın ikiyüzlü düşmanları olarak teşhir etmek yolundaki Menşevik iyi sıyetleri, liberallerle onların sloganlarının kabul edilmesine dek varan politik bloklar kurma ile son bulmuştur.

«Teorik bir tahlil temelinde, Bolşevikler 1905'de burjuva devriminde Sosyal-Demokratik taktiklerin merkezini (pivot) liberalizminin ihaneti ve köylülüğün demokratik kapasitesi sorunu olduğunu önceden tahmin etmişlerdi. İşçilerin partisinin siyaseti üzerindeki bütün daha sonraki pratikteki ayrılıklar bu merkez etrafında dönmüştür. Menşeviklerin liberallerle bağımlılık siyaseti aslında tarihsel olarak taktiklerinin yanlış temelinde gelişmiştir. («Burjuva Partilerine Karşı Tavır», Lenin, Kurtuluş, Sayı: 14) Bolşeviklerin bu taktiki Ekim Devrimi'nde bile doğruluğunu kanıtladı. Ekim Devrimi günlerinde Bolşevikler ıllarca aynı parti içinde çalıştıkları Menşeviklerle değil S.R.'lerin sol kanadıyla ittifak yaptılar.

Rus örneğinin açıkça gösterdiği gibi: Devrimci bir Program; Demokratik Devrimi acil bir hedef olarak koyan minima program: İşçi sınıfının Köylülükle ittifak stratejisini gerektirir. Bu strateji somut koşullarda Proletaryası Partisini Küçük burjuva partileriyle Bloklar kurma taktiğini gerekli kılar.

Birinci Kongre'nin 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11 no'lu kararları program sapıtmasının bir reformlar formüle edilmiş ifadesiydi ve bu kararları Program Sapıtması bölümünde ele alınmıştır.

10 no'lu karar, V.P.'nin önceki iki yıllık çizgisini —hiçbir incelemeyle dayandırmadan— mahkum eder. Bu çalışmanın 1975-76 Vatan Partisi'ni eleştiren Üçüncü Bölüm'ü aynı zamanda, zımnın bu kararın eleştirisi anlamına da gelir.

Geriye 13, 12 ve 15 no'lu kararlar kalır ki, bunlar ilerdeki örgüt konusunun kapsamına girer.

1. nolu «İttifaklar Kararı»ndan başka, bir de 14 Karar numarasını taşıyan bir «Çağrı» vardır.

Bu Çağrının varlığı ile Köylülükle ilgili hiç bir kararın (reform kararları çerçevesinde dahi) bulunmaması, burjuva sosyalizminin karakteristiği olarak zaruri bir birlik oluşturur.

14 nolu karar'da Tüm dünya proleterlerine, partilerine ve bilim adamlarına Kıvılcımlı'nın eserlerinin okunması, etüd edilmesi çağrısı yapılır. Bu çağrı gerek üslup, gerek içerik bakımından diğer tüm kararlardan ayrılır. Sanki kongre kararları arasında bir raslantı sonucu girmiş gibidir. Ama bu raslantı görünümünün ardında bir zaruri ilişki vardır. Zaruret: Burjuva sosyalizminin kendini en ortodoks, en özakiçedi, en tavizsiz «doktorcu» gösterme ihtiyacıdır. Ve o karar tam da bu ihtiyaca uygun düşer.

Diğer yandan, her konuda birşeyler söylemeye ah-etmiş gibi görünen Birinci Kongre Kararları arasında, Köylülükle ilgili hiç bir kararın, hiç bir sözün olmaması ayrıca çok anlamlıdır. Köylülüğün unutulmuş olması, —oportünistçe dahi olsa— sözetmeye hiç gerek bulunmaması bir Raslantı değildir. Bu V.P.'nin yeni hattının köylülükle bir sorunu olmamasından ileri gelir. Aç insan

ekmeği nasıl bulacağını düşünür. Hiç bir şey ona ekmeği unutturamaz. Devrim'i düşünen de köylülüğü nasıl kazanacağını. Hiç bir şey ona köylülüğü unutturamaz. Reformlarla uğraşp burjuvazinin peşine takılanların yoksul köylülükle bir alıp vereceği pek olmayacağından, köylülüğün unutulması raslantı o zaruretten diğer yanındır (...).

ÖRGÜT SAPITMASI

«Program ve taktik sorunların birliği partinin birleştirilmesi, parti çalışmalarının merkezleştirilmesi için gerekli, ama henüz yetersiz bir koşuldur. Bunun için ayrıca bir aile çevresini enikonu aşmış olan bir parti için, belirlenmiş bir tüzüğü, azınlığın çoğunluğu, kısımlarını bütüne tabi olması maksızın sağlanamayacak, örgüt birliği gerekir.» (Lenin)

Program ve Taktik konularındaki oportünizm, ister istemez örgüt konularında bir oportünizme yol açar. Çünkü Örgütsel çalışmanın İÇERİĞİNİ, Parti'nin Program ve Taktikleri belirler. Örgütsel çalışmanın içeriği ise o örgütün NİTELİĞİNİ belirler. «Herhangi bir örgütün niteliğini doğal ve kaçınılmaz olarak belirleyen şey, o örgütün eyleminin içeriğidir.» (Lenin, «Ne Yapmalı?», s. 125)

O halde şimdi, öncelikle, Vatan Partisi'nin Burjuva Sosyalist (Metafizik) teori temelinde şekillenen Program ve Taktik sapıtmasının onun örgütsel çalışmasını nasıl ilkel bir içerikle belirlediğini kısaca tekrar hatırlayalım. (Bu konuya, Program sapıtmasının son bölümlerinde Sendikalar Kararı'nı eleştirirken ve «VP Ajıtasyonunun Niteliğini» ele alırken değinmiştik.)

Devrimci bir Parti, başlıca, birbirinden ayrılmaz iki görevi yerine getirmek zorundadır:

a) «İşçi sınıfının siyasal Bilgi ve Siyasal Eğitim gereksinimini» karşılama.

b) Halkın, Genel Demokratik mücadelesinin önünde yer almak: «Genel demokratik görevleri» başarmak.

Bir burjuva sosyalist parti, her iki görevi de yerine getiremez.

a) «İşçi sınıfı'nın siyasal bilgi ve siyasal eğitimini» başaramaz.

Çünkü bu eğitim, her somut durumda sözlerin ve davranışların ardında hangi sınıfların çıkarlarını savunulduğunu göstererek başarılabılır.

Burjuva sosyalizmi ise, sınıf mücadelesi öğretisinin terki anlamına geldiğinden; işçi sınıfına bu eğitimi vermez.

«Eğer işçiler, öteki toplumsal sınıfların herbirini, entellektüel, manevi ve siyasal yaşamlarının bütün belirtilerinde gözleyebilmek için somut ve herşeyden önce genel siyasal olgular ve olaylardan yararlanmasını öğrenmezler; eğer materyalist tahlil ve ölçütleri, nüfusun bütün sınıflarının, tabakalarının ve gruplarının yaşam ve eylemlerinin bütün yönlerine pratik olarak uygulamayı öğrenmezlerse, çalışan yığınların bilinci, gerçek bir sınıf bilinci olamaz. Kim, işçi sınıfının dikkatini, gözlemini ve bilincini, tamamıyla ya da, hatta esas olarak işçi sınıfı üzerinde yoğunlaştırıyorsa böylesi sosyal-demokrat değil»

VATAN PARTİSİ OLAĞAN III. GENEL KONGRESİ 28 — 29 — 30 — 31 OCAK 1979

GÜNDEM :

- 1 — Genel Başkanın Açık Konuşması
- 2 — Divan Seçimi
- 3 — Konukların Konuşması
- 4 — Tüzük Değişikliği (Gecici Md.)
- 5 — Mali Raporun Okunması ve Açıklama
- 6 — Partinin Politik Hattının Tartışılması
- a) Kıvılcımcı hareketin eleştirisi-özeleştirisi (1971-1976)
- b) Program
- c) Strateji - Taktik
- d) Örgüt - Tüzük
- 7 — Kararlar
- 8 — Seçimler
- 9 — Dünya ve Türkiye Durum Değerlendirmesi

Haftalık Siyasal Gazete (Şimdilik 15 Günde Bir Çıkar) / Sahibi : Yaşar Yuva / Sorumlu Müdür : Mehmet Akyol / Adres : Bab-ı Ali Cad. No. 29/202 Çağaloğlu - İST. / F. Almanya Bürosu : Ali Temel Kurtaran, Postfach 1705 413 MOERS 1, Hesap : Pscha 43 ESSEN Konto - Nr 641 80 - 432 / İşveç Bürosu : V. Orakçoğlu, Box 5034 16305 SPANGA Stockholm, Postgirot : 431 309 3-9 / Dizgi - Baskı : Murat Matbaacılık Koll. Şti. Tel. : 27 45 71 / Son Baskı Tarihi : 19.1.1979 / Abone Şartları : 6 Aylık 36 TL., Yıllık 72 TL.

dir; çünkü, kendini iyi tanıyabilmesi için, işçi sınıfının, modern toplumun bütün sınıfları arasında karşılıklı ilişkiler konusunda tam bir bilgiyi, sadece teorik bilgiyi değil... hatta daha doğru olarak ifade edelim: teorik olmaktan çok, siyasal yaşam deneyine dayanan pratik bilgisi olması gerekir.» (Ne Yapmalı? s. 89-90)

İşte, VP'nin yaptığı faaliyet (DİSK Kongresi'ndeki Broşürler; Sosyalist Gazetesinin içeriği gözönüne getirilsin) yukarıdaki alıntıda olumsuzlanan, «işçi sınıfının dikkatini... esas olarak işçi sınıfı üzerinde» yoğunlaştırılmadan başka bir şey değildir. Bir sendikacının ya da bir ekonomistin yaptığından başka bir şey değildir.

Böylece VP İşçi sınıfını siyasal bakımdan eğitme GÖREVİNİ yerine getirmez. Hayatın BÜTÜN ALANLARI (Ekonomik, Politik, Felsefi, Sanatçı v.s.) ve BÜTÜN SINIFLARIN İLİŞKİLERİ alanında değil; «EKONOMİK TEMEL ÜZERİNDE SİYASİ MÜCADELE» alanında ve yalnızca İŞÇİ SINIFI üzerinde ajıtasyon-propaganda yapar.

Bunun sonucu olarak «genel demokratik görevleri» (liberal-reformist görevleri değil) yerine de getirmez. Halkın demokratik mücadelesine öncülük etmez.

Çünkü, demokratik görevleri yerine getirmenin aşgari şartı demokrat olmaktır. Reformlar uğruna mücadeleyi öne geçiren VP ise, bir reformcu olarak demokrasi mücadelesi görevini bırakmış demektir. İşçi sınıfının dikkatini kendi üzerine yağmak; bütün sınıfların bütün alanlardaki ilişkilerinden kaçmak: İşçi sınıfı'nın Halkın Demokrasi mücadelesinin öncüsü olmasını engeller. Böyle olunca da işçi sınıfı; bir «uç muhalefet» olmaktan öteye ye gidemez. (Bugün DİSK'te olduğu gibi)

Bir devrimci ise; yani gerçekten sınıfının bilincine ermiş bir işçi, bir öğrencinin, memurun, köylünün karşılaştığı her somut «haksızlık», baskı gibi olaydan hareketle onda «tüm siyasal düzenin beş para etmediği düşüncesini uyandırmaya; onu «ekonomik temel üzerinde siyasal mücadele» yani reformlar mücadelesinden demokratik ve devrimci mücadeleye çekmeye çalışır. Bunu yaparken, inanca larını hiçbir şekilde gizlemez. Böylece her sınıftan gerçekten devrimcileri de eğitir, Parti'ye katar.

«Bir demokrati dinlemek isteyen bütün toplumsal sınıfların temsilcileri için de mitingler düzenleme yol ve araçlarını bulmalıyız; çünkü pratikte «komünistlerin her devrimci hareketi desteklediklerini» ve bundan ötürü sosyalist inançlarımızı bir an bile gizlemeksizin bütün halk önünde genel demokratik görevlerimizi açıklamak ve vurgulamak zorunda olduğumuzu unutan kimse, sosyal-demokrat olamaz. Pratikte, her türlü genel demokratik sorunun ortaya atılmasında, öneminin belirtilmesinde ve çözüme bağlanmasında herkesin önüne geçme yükümlülüğünde olduğumu unutan kimse, sosyal-demokrat değildir.» (age, s. 105)

İşte, Vatan Partisi bu genel demokratik görevlerini de yerine getirmez. Bu iki görevin yerine getirilmemesi; ilkel bir yapıya uygun düşebilir.

İşçi sınıfı'nın kendiliğinden bilinci (burjuva bilinci): Sendikalizme varır. Sendikalist bilinc: ne işçi sınıfının siyasal eğitimini; ne de genel demokrasi görevlerini önüne koymaz.

Sendikalizm: İşçi sınıfı içinde, ekonomik alanda siyasal mücadele görevini yapar. Bu görevi yapan örgüt SENDİKA adını alan yapı olur.

Burjuva aydınlarının sosyalizmi (Burjuva sosyalizmi Reformizm): Bir aydın hareketi olmasına rağmen, sendikalizmle aynı görevleri yapar, ama yapı bakımından YUVAR (MAHFİL-ÇETE) denen ilkel bir örgüt biçimini alır.

Bunlar, mücadelenin gelişim aşaması bakımından, henüz alt aşamamın YAPI ve İŞLEV'lerini, yani örgüt ve görevlerini oluştururlar. İşçi sendikası ve Aydın Yuvarı aynı fonksiyonları yerine getiren iki değişik biçimdir. Onların bu ortak fonksiyonları nedeniyle, Türkiye'de de aydın yuvarları, sendikalarda kolaylıkla görevler alabilmekte-bulabilmektedir. Sendikalarda bu tür çalışma, çok yanlış olarak devrimci bir çalışmayla karıştırılmaktadır. Bu aydın yuvarların, sendikalar aracılığıyla «işçi sınıfına gitme»; «işçi sınıfıyla bağlar kurma» eylemi tam da ekonomistlerin yaptığı, savunduğu ve Lenin'in alay ettiğinden başka bir şey değildir.

Peki, Vatan Partisi ne bir sendika'dır ne de bir yuvar. Bir Parti'dir. Ama YAPI bakımından bir Parti görünümünü taşımasına rağmen GÖREV (İŞLEV: FONKSİYON) bakımından bir YUVAR'ın bir SENDİKA'nın İŞLEVLERİNDEN öteye gitmediğine göre ortada bir çelişki yok mu? Yok.

Çünkü, Vatan Partisi bir PARTİ görünümünde'dir, ama öзде bir YUVAR yapısına sahiptir. Yalnız, Yuvarları Parti içinde olursa FRAKSİYON adını alırlar. İşte, Vatan Partisi'nde YUVAR illikliği FRAKSİYONCULUK biçiminde ebedileşir (...).

VATAN PARTİSİ Olağan 3. Genel Kurulu toplanıyor

Kongre Yeri : Vatan Düşün Salonu

Murat Paşa Sok. No: 11
Aksaray / İSTANBUL

Kongre Tarihi : 28 Ocak 1979 Pazar

Saat : 10.00

Tüstav Arşivi
Orhan SİLİER
Bağışı

Sosyalist

KURUCUSU : Dr. HİKMET KIVILCIMLI

Sayı : 76 16 OCAK 1979 SALI FİYATI : 300 Krş.

DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ!

Vatan Partisi III. Genel Kurulu Özel Sayısı

Giriş veya Olağan III. Genel Kurulun anlamı

Açıklama : Bu yazı Vatan Partisi'nde geçen olayları değerlendiren bir metnin giriş bölümüdür. Kongrenin anlamına denk düştüğünden yayınıyoruz.

Parti hayatımızın 23. ayındayız, III. Kongreye hazırlanıyoruz. I. Kongreden 23 ay sonra bugün, Partimizde siyasal karakteri farklı üç çizgi belirginleşmiştir. Ve bu bölünme, bundan önceki bölünmelerin hepsini geri plana itmiştir. I. Kongre'de temelde iki, bütün nüanslarıyla dikkate alındığında dört farklı görüş vardı. Ve bu farklı görüşler Parti mücadelesinde kendilerini daha da açık biçimde ortaya koydular. Şimdiki ayrılıklar, Reorganizasyon Kongresinin izlerini taşıyor da, tamamen ayrı karakterdedirler ve onların çözümlenmesi ancak Kongre sonrası mücadelede bulunabilir.

Bu yazıda iki temel konuya değinilecektir. Birincisi, Kongre sonrası mücadelemizde farklı siyasal görüşlerin nasıl ve hangi karakterde ortaya çıktığı anlatılacaktır. İkinci olarak da, bu görüşler arasında oluşan ve derinleşen bazı prensip sorunları, ayrıca incelenecektir.

Partimizdeki bu siyasal farklılıkların ortaya çıkışını, özellikle önemli konular ve mücadele alanları olan; Olağanüstü Kongrenin ve Teşkilat Toplantılarının incelenmesi ile ortaya çıkartmaya çalışacağız.

Olağanüstü Kongre, kendinden sonra gelişen olaylarla bir varmış bir yokmuşa döndü. Ama o Kongre, o zamana kadarki Parti politikasının iki temel konusunu; İttifaklar ve Dünya - Türkiye Politikasını irdeleyen ve sonuçlandıran bir Kongredir. Yine Olağanüstü Kongre Parti içi mücadele açısından da önemli bir yere sahiptir. Orada liberal burjuvazinin politikasından etkilenen azınlık ötürken, buna karşılık Anarşizm doğuyor, ilk tomurcuqlarını veriyordu. İşte, bu özelliğinden dolayı Kongre, ayrıca incelenmelidir. Elbet, o Kongrede, henüz tomurcuqlardan başka bir şey bulunamayacaktır. Fakat, bu özelliği onun ihmalini gerektirmez.

Olağanüstü Kongreden sonra başlayan Teşkilat Toplantıları ise; deyim yerindeyse tam anlamıyla Partimizin resmidir. Bu nedenle, o toplantıdaki mücadelenin izlediği aşamalar, kesinlikle irdelenmeli, tahlil edilmelidir. Ancak böyle, Partimizin en gerçekçi bir tablosunu elde edebiliriz. Böylece kendiliğinden söylenmiş oluyor; Parti hayatımıza —yani örgütlenme çalışmalarımıza politik taktiklerimize v.b.— Olağanüstü Kongre ve özellikle Teşkilat Toplantıları mevzilerinden bakacağız.

Mezarlık başı yolcularına baştan bir cevap : mücadele içinde çok söylendi. Zorunlu olmadıkça —muarızların tahriyat ve yanlış yorumlamalarını düzeltmek amacıyla— eski; gruplar döneminin olaylarına dönülmeyecektir. Ama ta baştan, bunun nedenini bir kere daha açıklamalı ve izah etmeliyiz.

(Devamı 2. Sayfada)

Doktorcu veya Kıvılcımcı hareketin eleştirisi 1971-78

Aşağıda bazı bölümlerini aktardığımız Rapor, Vatan Partisi Parti Konferansının görevlendirdiği Komisyon (C. Aydın - E. Aydınoğlu - S. Eralp - T. İçli - F. Şakar) tarafından III. Olağan Kongre edebiyatı olarak hazırlanmıştır. Rapor «Doktorcu veya Kıvılcımcı Hareketin Eleştirisi (1971 - 1978)» ana başlığını taşımaktadır. 132 teksir sayfalık bu Rapor'un tamamını gazetemizde yayımlama olanağı yoktur. O nedenle burada sadece bazı bölümleri vermekle yetineceğiz. Ayrıca Rapor'un genel planını vereceğiz. Vatan Partisi Merkez Komitesi'nin ve Parti Konferansı'nın görevlendirdiği Komisyonun hazırladığı Kongre edebiyatının tamamı KIVILCIM Dergisi'nin yakında çıkacak 3. ve 4. sayılarında yer alacaktır.

Rapor'un Planı Şöyledir : SUNUŞ BİRİNCİ BÖLÜM

«Doktorcu» veya «Kıvılcımcı» Nitelemesi Üzerine

- A) «Doktorcu» olmadan Marksist - Leninist olunamaz
- B) Her «Doktorcu» Marksist - Leninist değildir

İKİNCİ BÖLÜM

Doktorcu Hareketin Doğuşu ve Ayrı Eğilimlerin Netleşmesi

- A) 12 Mart Öncesi
- B) 12 Mart Dönemi
- C) KIVILCIM Gazetesi

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Vatan Partisi (1975 - 1976) : Küçük Burjuva Sosyalizmi

- A) Birinci Karakteristik : Polisye Açıklama
- B) İkinci Karakteristik : Küfür Edebiyatı
- C) Sonuç : Burjuva Sosyalizmine Teslimiyet

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kıvılcım Grubu : Ortodoks Doktorcu Görünümde Burjuva Sosyalizmi

- A) Birinci Karakteristik : Marksizmi (Sınıf Mücadelesi Öğretisi) Terk
- I) TSİP'e içinden eleştiri
- II) TSİP'e ayrılırken yapılan eleştiri - özeleştirisi
- III) VP'den yapılan eleştiri

B) İkinci Karakteristik : İlkesizlik

BEŞİNCİ BÖLÜM

VATAN PARTİSİ'NİN (1977 - 1978) BURJUVA

SOSYALİST SAPITMASININ ÇÖZÜMLEMESİ

- A) Program Sapıtması
- B) Strateji - Taktik Sapıtması
- C) Örgüt Sapıtması

ALTINCI BÖLÜM

Ek'ler :

- 1) SOSYALİST Gazetelerindeki «Cephe Tartışmaları»nın Eleştirisi
 - 2) «Halk Cephesi Nedir?» Broşürünün Eleştirisi
 - 3) CHP'ye Karşı Tavrin Eleştirisi
- Aşağıda «Sunuş» ve «Vatan Partisi'nin (1977 - 1978) Burjuva Sosyalist Sapıtmasının Çözümlemesi» bölümünden bazı bölümler aktarılmıştır :

(Devamı 4. Sayfada)

Sosyalist

DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ GAZETESİ

Giriş veya Olağan III. Genel Kurulun anlamı

(Baştarafı 1. Sayfada)

Bugünkü olaylarımıza bakarken geçmişin sımsal bağ-lantısını kuralmalı ve yeni karakterini açıklamalıyız. Partim-zdeki mücadele sırasında, birdenberi, Kongreden alırsak 17 ay sonra, Kivılcım Gazetesi çıkışı alırsak 4 yıl sonra «Burjuva bir hat» izlediğimiz keşfedildi. Bu keşif önce, temellendirilemeyince, açıklaması eski TSİP'e ve VP'ne gi-rişlerle yapılmaya çalışıldı. Bu «yeteri kadar ikna edi-ci» bulunmayınca, «Eleştiri - Özeleştirir», «Fraksiyon» konu-larında «PRENSİP» tartışması yapılmak istendi. Ama, hep-sinin üzerinden çeviklikle kayılıp gidildi. Bütün bunlar ya-şadığımız olayları açıklamamamızın bir sonucu, o sancı-nın kıvrandırmalarıdır. Veya eher yığidin bir yoğunu yiyişi vardır» hesabı, bu da bir açıklama «tarz» olabilir.

Nasil bir yol izlememiz gerektiğini Teşkilât Toplantı-ları daha açıkça göstermiştir. Yaşadığımız olayları nasıl açıklamal ve eskiyle bağlarını nasıl kurmalıyız?

Lenin, 1914 yılında Tasfiyecilerle mücadele sırasında konuyu şöyle açıklıyordu :

«Bu eğitim, Rusya'da marksizmin yığmsal işçi sınıfı hareketiyle bağının yirmi yıllık tarihi içinde doğmuştur. 1894 - 1895'e kadar böyle bir bağ yoktu. EmegİN Kurtuluşu Grubu, sosyal - demokrat hareketin sadece teorik temelle-rini kurmuş ve işçi sınıfı hareketine doğru ilk adımları at-mıştı.

«Sosyal - demokrasi ile yığmsal işçi sınıfı hareketi ara-sında sağlam ve kopmaz bağlar kurun şey, 1894 - 1895 dönemindeki propaganda ve 1895 - 1896 grevleri oldu. Ve der-hal marksizmin iki eğilimi arasında ideolojik bir savaşım başladı : Ekonomistlerle tutarlı marksistler ya da İskraçI'lar arasındaki savaşım (1895 - 1902), menşeviklerle bolşevikler arasındaki savaşım (1903 - 1908) ve tasfiyecilerle marksistler arasındaki savaşım (1908 - 1914).

«Ekonomizm ve tasfiyecilik, yirmi yıldan beri varolan aynı küçük - burjuva, aydın oportünizminin iki değişik bi-çimidir.» (Tasfiyecilik Üzerine, s. 349).

Demek RSDİP tarihinde üç belli başlı döğüş dönemi ve karakteri vardır. Ekonomistlerle mücadelede 1902'ye kadar sürmüştür. Ekonomizm; işçi sınıfına yapışık, siyasetçi ekon-omik mücadelelerin ardına koyan ve «aşama aşama» siya-sete varmayı düşünen bir akımdı. Bu karakterinden dolayı Partileşmeye karşıydı. Bu eğilimle mücadelede Partili grup-lar (1895 - 1902) döneminde verilmiştir.

Menşevizm ise; ekonomizmin parti içinde bir devamıdır. Ve temel konusu; «örgüt meselesinde oportünizmdir.» tüüzüğün üyelik maddesinde muğlaklıkla karakterize olmuş-lardır. Lenin'in bu teşhisıyla Axelrod, daha sonraları söy-le alay eder : «Programatik ve taktik görüşlerle doğrudan ilişkisi olmayan, bağımsız bir şey gibi ıleri sürülen bu ör-gütsel sorunlardaki oportünizm'i benim alık kafam almı-yor.» Oysa «0 sıralar (1904'un ilk yarısı) Menşevikler'le ayrılıklarımız örgütsel konularla sınırlıydı.» diyen Lenin bu «alık kafaya» şu cevabı verir : «Örgütsel görüşlerdeki oportünizmin taktik görüşlerdekiyle dolaysız bağı, Menşevikler'in 1905 - 07 arasındaki bütün bir sicilinde yeterince ortaya çıktı.» Demek örgütsel sorunlarda doğan Menşevizm devrim günlerinde taktik konularla da yayılmıştır.

Tasfiyecilik ise; devrim sonrası gericiлик döneminde (1908 - 1912) Parti içindeki burjuva etkisiz oldu, Parti örgütlenmesi yerine devrimde ortaya çıkan, yayılan işçi örgüt-leri ile yetinmeyi öneren, kanunililiği savunan bir görüştür.

Sımsal olarak Lenin, bu üç kategori sapıklığı da «küç-ük - burjuva — aydın oportünizmi» temeline oturtur. Ve tarihsel olarak her biri ile de somut şartlar içinde müca-dele eder. Her döneme ait, özel karakterlerini açıklar. Ne Yapmalı? kitabı Ekonomizm'le savaştır. Bir Adım İleri İki Adım Geri ve sonra İki Taktik, Menşevizm'le savaştır. Ve bize «Tasfiyecilik Üzerine» diye çevrilen bir dizi makale de Tasfiyecilikle savaştır. Her birinde sapıtmanın o döneme ait özelliklerini detaylıca incelenir, bütün yeni karakteri or-taya döktülür.

Ve Lenin 1903 Kongresindeki kopuşmayı eskiyle izaha kalkanlara şöyle diyor :

«Yeni bölünmenin örgütlenme prensipleri (Tüzüğün bi-rinci maddesi) üzerindeki mücadele ile başlayan ve fiili anarşizmle biten örgütlenme meselesine dayandığını her-kes biliyor. Ekonomistler ve politikaclar çeklindeki eski bütünme ise, taktik sorunları üzerindeki farka dayanmak-taydı.»

«Yeni parçalanmanın siyasi kaynağını izahtan aciz ka-ışları (ya da bu iki bölünmenin birbirine ne kadar uygun düştüğünü kantlamayı, parçalanmanın kaynağını örtmeyi arza etmeleri), onları, uzun süre, önce modası geçmiş bir bölünme üzerine ısrarla sevkettektedir.»

Demek Partimizdeki ayrılıkları «modası geçmiş» eski bölünme üzerinde ısrarla durarak açıklamaya çalışmak, temel bir nedene dayanmaktadır. O da «parçalanmanın kaynağını örtmektedir. Bu nasıl yapılmaktadır : «modası geçmiş bölünme» üzerinde durarak, yani «bu iki bölünme-nin birbirine ne kadar uygun düştüğünü kantlayarak.

RSDİP'de bu ekonomizm ve politikaclar bölünmesi ile men-

şevikler - bolşevikler bölünmesi aynıymış gibi, daha doğ-rusu, yeni bölünmenin eskinin bir devamı olduğunu söy-le-yerek yapılmaya çalışılmıştır. Bizde de yani ayrılığın, es-kinin —yani TSİP'e, VP'ne giriş ve çık birine iyi gözle bakmayışın— bir devamı olduğu söylenerek aynı şey ya-pılmaktadır.

Nasil, RSDİP'te Menşevik - Bolşevik ayrımı ekonomist-ler - politikacaclar ayrımının devamı gösterilerek, yeni ayr-ılığın karakteri; «örgüt sorununda oportünizm ve fiili anar-şizm» örtülmek istendiyse; Partimizde de Azınlık - Çoğun-luk ayrımı, eski TSİP ve VP'ye giriş vb., yani Parti ku-ruluşundaki taktik adım'a bağlanarak, bugünkü karakteri, liberal burjuvaziden etkilenen bir taktik zemine düşmeleri, örtülmektedir. Azınlık bunu, günahları Kivılcım grubuna yükleyerek, onu Parti'ye üye doldurmasına bağliyararak ya-parken, Proleter çizgi ve Reorganizasyon tezi sahipleri ise, ayrıllığı «güya fikir tartışması» görüp, temeline daha geri-de Kivılcım Gazetesi döneminde arayarak yapmaktadır.

Şimdi ise; «Proleter Çizgi» kendi karakterini örtmek için, I. Kongre'nin kumaş 40 kere ölçülmeden yapılmış se-bep göstermekte ve dolayısıyla Anarşizmini gizlemektedir. Bu izahlardan sonra, şimdi bir kere daha tarihi olarak, hangi dönemde olduğumuzu ve bu dönemnin nasıl bir mü-cadeleyi determinine ettiğini açıklayalım. Ancak o zaman menşevizm yerine, ekonomistlere vb. saldırmaktan kurtu-luruz.

Lenin Legal Marksizm dönemini şöyle değerlendirir : «Başlangıçta mücadele, tamamiyle teorik bir temelde, 1890'ların Yasal Marksizminin baş sözcüsü durumunda olan Bay Struve'a karşı verildi.

«0 günlerde Sosyal - Demokratlar, mevcut şartların zor-lamasıyla Ezop'un'kine benzer bir dil kullanmak ve pratik faaliyet ve siyasetten tamamen uzak, en genel ilkellerle yetinmek zorundaydılar. Bunun, Narodniklere karşı müca-delede Marksist hareketin farklı (= heterojen) unsurları-nın birleşmesinde büyük yararı olmuştur. Bu mücadele yurt içindeki ve yurt dışındaki Sosyal - Demokratlardan baş-ka, Struve, Bulgakov, Tugan - Baranovski Berdayev ve di-ğerleri gibi kişilerce de yürütülmüştür. Bunlar burjuva demokratlarıydılar. Narodnizmden kopuş bunlar için küçük burjuva (veya köylü) sosyalizminden burjuva liberalizmine geçişi ifade ediyordu; bizler için olduğu gibi işçi sınıfı sosy-alizmine geçişi değil.»

Rusya'da legal Marksizm, Ekonomizmin babasıdır. Ve Narodnik hareketten kopanların yol ayrımında ortaya çı-kan bir program sapıklığıdır. Legal Marksizm; küçük «bur-juva (veya köylü) sosyalizminden kopan burjuva demok-ratların bir konağı veya yeni «Marksist» kılıflarıdır. Re-formcudur, kanunidir (1).

İşte Narodnik hareketten kopup İşçi Sınıfına yönelenler de Rusya'da Sosyal Demokrat olarak isimlendirildiler. Sosy-al - Demokratların Legal Marksizmle savaşıları 1893'de sonuçlanmıştır. 1895'den 1903'e kadar ise Legal Marksiz-min işçi sınıfı içindeki devamı olan Ekonomizmle savaş ve-rilmiştir.

Bizde 1960 sonrası hareket için konusursak; orijinalli-ği şudur : Legal Marksizm yani TİP hareketi; yayılıp, son-ra yenilmiş bir Narodniki hareketin ardından doğmamıştır, tersine 27 Mayıs'ın «şihir» ortamına ve Proletarya Sosyaliz-minin üzerine yayılmış, onu örtmüştür. Buna benzer bir ola-yı Lenin Rus Sosyal Demokrat hareketi açısından şöyle yorumlar :

«...kendiliğinden gelmeliğın siyasi bilincin üstesinden gelmesi de, kendiliğinden - gelme bir tarzda oldu. Bu, bir kelime oyununa benziyor ama, ne yazık ki, acı gerçekliğin kendisidir. Bu, birbirinin tam karşısı olan iki görüş ara-sında açık bir mücadele sonucunda, bir görüşün ötekisine galebe çalmasıyla olmadı; bu artan sayıda "eski" devrim-cilerin Çarın jandarmaları tarafından «koparılp alınma-sıyla» ve meydanın «gençlere», "Rus Sosyal Demokrasi-sinin V. V.'lerine" [1890'lerde ve1890'larda liberal Narod-nik akımını ideologlarından biri olan V. P. Vorontsov'un müstear imzası V. V. idi. Lenin "Rus Sosyal - Demokrasi-sinin V. V.'leri" denen, Rus Sosyal - Demokratik hareket-te oportünist akımı temsil eden «Ekonomistleri» kastetmek-tedir.] bırakılmasıyla oldu.» (Ne Yapmalı?)

İşte, 1960 sonrası Legal Marksist ve Ekonomist TİP hareketinin proletarya sosyalizmini galebe çalması da ken-diliğinden olmuştur. Bu nedenle esas mücadele TİP kurul-dukdan sonra verilmiştir. Ve mücadelenin karakteri, aynı kökenli bir hareketten kopuşma değil, kendiliğinden alta kalan proletarya sosyalizminin yeniden güçlenmesi olayıdır. Bu nedenle, 1920 - 1927 arası verilen mücadelelerin bir benzeri 1960 sonrası bir bakıma tekrarlanmak zorunda kal-mıştır. Bu mücadelede ortaya çıkan siyasi akımları Dr. H. Kivılcımlı şöyle özetler :

«ABA'cılık oportünizmi Kuyrukçuluk eğilimindedir. Bu

(1) Özetle, keskin Narodnizmin hızı kesilince burjuva li-beralizmine dönüşmeden önceki şeklidir veya onun ör-tüsidir.

eğilim daha önce ekonomizm biçiminde idi; daha sonra Menşevizm biçimini almaktı.

«En yeni Sosyalizme (Ak Aydınlık) bir ölçüye dek Men-şevizm yakıştırılabilir.

«Yeni Sosyalizm'in (Al Aydınlık) payına Otvovizm ka-ılır» (M.D.D.).

1960 sonrası hareket, Parti'nin yeniden örgütlenmesi sa-vaşı olduğundan Teorik savaş önceleri özellikle Türkiye Ekonomi - Politikası üzerine olmuştur. Daha doğrusu bir yandan Türkiye Ekonomi - Politikası işlenerek program temeli açıklanırken, öte yandan örgüt anlayışı döğüştürü-lüyordu. Ve bu mücadele bir sıçrama noktasına 1971 yılm-da Sosyalist Gazetesi'nin çıkarılması ile varmıştır. Bunun anlamı, 1960 sonrası üstü örtülen Proletarya Sosyalizminin bu örtülerü üzerinden savurabildiği ve yürütülen mücadele ile diğer siyasetlerle bir kere daha sınıır çizgilerinin çizil-mesi noktasıydı.

Burada 1971 öncesini yeniden anlatmaya gerek yoktur. Bunun en canlı biçimi Dr. H. Kivılcımlı'nın o dönemde yayınlanan kitaplarında vardır.

Özellikle 1971 sonrası verilen mücadelelerin karakterle-rine değinmeliyiz.

Doktorcu hareketi içinde, 1971 - 1975 sonu arasında ve-rilen mücadelede, özellikle Program sapıklığı içinde olan ay-dım kökenli TSİP ve daha sonra «İlerlemeci Doktorcularla» verilmiştir. Bunun anlamı şuydu : 12 Mart deneyleri pek çok sosyalisti Eneski Sosyalist harekette vurdurmuştu. Ama elbet bu varış içinde, Al Aydınlık ve Gençlik hareketinin «sob davranışlarına karşı, pasifist ve gerici bir tepki gös-terenler de bulunacaktı. Daha doğrusu geri çekilenler bir konak olarak Eneski Sosyalist harekette bir müddet oya-lanacaklardı.

Rusya'da Narodnik hareketten kopanların bir kısmı Sosy-al - Demokrat hareketine, bir kısmı da Legal Marksizme yönelmiştir. Ama Lenin'in de dediği gibi bu iki hareketin tam ayrışmadığı bir geçiş dönemi olmuştur. İşte, Eneski Sosyalist hareket de böyle bir dönem özellikle TSİP olayı ile yaşamıştır. 12 Mart öncesi Eneski Sosyalizm safların-da yer alanlar, 12 Mart içinde ilk önemli ayrılığa uğramış-lar ve 14 Ekim seçimleri sonrası bu ayrılık Kivılcım Gazete-si ve Kitle olarak açığa çıkmıştır. Kitle'yi hareketin Leg-al Marksistleri olarak alırsak, Kivılcım da «Sosyal - De-mokratlar» denk düşer. Ve bu ayrılık, yeraltının bir bakı-ma kısır mücadelesine dayandığından geçici bir süre, TSİP içinde yeniden «beraber» görülmüş, daha sonra kesin kopuşma olmuştur.

TSİP'den kopuştan sonra, 1975 sonunda neticelenen bir mücadele, İlerlemeci Doktorcularla, daha doğrusu Derleniş veya Reorganizasyon zemini olarak İlerlemeyi gösteren-lerle sürdürülmüştür.

Bu iki mücadelenin anlamı neydi? Siyasi karakter ola-rak; Eneski Sosyalist Hareketin Legal Marksistliği ile mü-cadele; Partileşme yolunda ise Program sapıklığıyla mü-cadeledir. Burada hemen şu itiraz yüksелеcektir : «Bir sa-tır olsun Program tartışması yapılmadı ki, Program sapık-lığı ile mücadelede bahsedilebilsin.» Düz mantıkla çok doğ-ru. Ama hayatın yaşayan diyalektiki tersini gösteriyor. Nasıl?

Kivılcım Gazetesi, ilk sayılarında hemen «Hangi Temel-de Proletarya Partisi?» sorusunu ortaya attı ve bunu «Neden Eneski Sosyalizmin temel olduğunu açıklıyarak ce-vaplandırdı. Bu mücadele, Program temeli için tartışmay-dı. Ve o dönemde moda olan anlayış, «Dr. H. Kivılcımlı'nın görüşlerinin» «doğru» olanlarını seçmektii.

«İlke ve Kitle'deki yazılarda "fiicar" mı desek, "be-zirgân" mı desek, "Fmans - Kapital" mi desek, "Tekelci Sermaye" mi desek ikireliliği - terminolojili kadroların süb-jektif tepkilerine göre ayarlama gayretleri —ayrıca Tür-kiye'deki yapıyı yeniden Dr. H. Kivılcımlı'dan hiç alıntı yapmadan— kesfetmeye çıkmak, ilk yayınlanan Parti pro-gramında var olan "karma ekonomi düzeninin", "karma" kelimesinin küçük program kitapçığına geçenken birdenbire cimbizla «ekilip yokedilmesi» (TSİP Olayı, s. 105) hasta-lığına, TSİP'in ideolojik eklektizmine karşı mücadelede Prog-ram sapıklığına karşı mücadeledir. Yani Eneski Sosyaliz-min bütünlüklü bir taşıgışı olma savasıyla, tam zadd olan «çemecilik —kendi sınıf keyfine göre doğruyu kayırma— arasındaki mücadelede, temelde Program tartışmasıdır.

Demek ki Reorganizasyon adımı içinde bulunmayan TSİP ve İlerlemeci Doktorcuların bu olmayışı bir tesadüf değil, Program temeline bir ayrıllığın sonucudur.

Bu mücadeleyle iç içe yürüyen, fakat özellikle 1976 - 1977 arasını kaplayan konu, hareketimizin Ekonomistleri di-yebileceğimiz 1975 kuruluşlu VP çevresi ile yapılan mü-cadeledir.

Rus Ekonomistleri ile benzerliklerini iki örnekle açıkla-yalım : Rusya'da Ekonomizmin temeli; aşama aşama siya-sete varmaktı. Ve işçi birlikleri günlük ekonomik mücade-leyi önermekteydi.

Bizde ise, bir dernek çevresinde toplanan ekonomistle-rimiz önce orada işçiyi fabrikasının sorunları için alınlacak sonra buradan Partiyeye gidilecekti. Bunun için Dernek, İş-

SOSYALİST GAZETESİNİN 31-61. SAYILAR ARASIN-DA İLK SAYFADAKI YAZILARIN —KABACA— KO-NULARA GÖRE DAĞILIM TABLOLARI

SAYI (NO)	SAYI ADEDİ	CHP'yi iknaya yönelik yazılar	MC ve Fin.-Kapit. karşı kuru aйтlas.	Diğer	Toplam
31-51 (MC dönemi)	20	27	55	39	121
51-61 (CHP dönemi)	10	28	12	19	59
Toplam	30	55	67	58	180

TABLO (I) : TAM SAYILARLA

SAYI (NO)	CHP'yi iknaya yönelik yazılar	MC ve F-K'e karşı kuru ajıtasyon	Diğer	Toplam
31-51 (MC dönemi)	%23	%45	%32	%100
51-61 (CHP dönemi)	%48	%20	%32	%100
Toplam 30 sayıının ortalaması	%30,5	%37,2	%32,3	%100

TABLO (II) : YÜZDE DAĞILIMINA GÖRE

Tablolardan görüleceği gibi, Ön sayfa'nın 1/3'ünden fazlası finans-kapital ve MC'ye karşı yazıları içermek-tedir. (%37,2).

Bu yazıların NİTELİĞİ, İÇERİĞİ nedir?

«MC ve Finans-Kapitale karşı Ajıtasyon Yazıları» ka-tegorisinde topladığımız bu yazıların içeriği tam tamına şöyle özetlenebilir:

«Ey Millet! İşte yine işsizlik şu kadar, pahalılık bu kadar artıyor. Yine zamlar ve develiasyon geliyor (veya yapıldı). Bunları bırakmızdan geçirmek için yeni baskı tedbirleri geliyor; faşist ceterler beslenip, cinayetler iş-leniyor. Bütün bunların sebebi parababaları ve onların kokuşmuş düzenidir. Ama onlar bu düzeni sürdüremeye-ceklerdir. vs., vs.»

Bunun bir abartma olduğu düşünülebilir. Değildir.

Birkaç sayıdan birkaç örnek verelim:

«İlk sayının manşeti: «Seçimler Bu düzeni Kurtarabilir mi?» dir. Altındaki yazı şöyle başlıyor ve devam ediyor: «MC iktidarı Türk parasının değerini Amerikan doları karşısında %26,3 düşürerek enternasyonall finans-kapitale hizmetlerini sunmuşlardır. Her yıl milyarlarca dolar dış ticaret açığı vererek, yardım-kredi adı altında mil-yonları iç ederek, Türkiye'yi senelerce faizlerini bile öde-yemeyeceği borçlar içine atmışlardır. (...) İşsizlik, bu hayasız talan yüzünden hiç şey gibi artırılmıştır. Türkiye halkının ekmeğini %50 pahalıdırarak ona çekemem ha-yatı yaşatmışlardır. (...) MC iktidarı bu kokuşmuş her yatı çabırdayan düzeni yaşatmak için zulümden başka biçare'ye başvurmuyor. (...) Milliyetçi Cephe iktidarı başına gelecekleri önceden görerek seçimlerin öne alın-masına boyun eğmek zorunda kaldı. (...) Ama biz şuna inanıyoruz ki, finans-kapital düzeni SEÇİM yapmakla ya-kasım kaçınılmaz gümünden kurtaramayacaktır.»

Bütün bu ve benzeri şeyler, günlük liberal basının bile, her allahın günü söyledikleri; sendika organlarının yazdıkları veya diğer burjuva - küçükburjuva sosyalist or-ganların tekrarlayıp durdukları sözler değil midir? Sosy-alist'in onlardan farkı: «Parababaları» veya «Finans-Kapital» gibi sözcüklerde ve bol kelime oyunlarında, halk değişlerinde toplanır.

Bazı başlıkları, rasgele aktararak durumu biraz daha somutlayalım:

«Seçimler Bitti Bunalm Sürüyor» (Sürmemesi İşçi Reformları mı gerek?). «Parababaları Ecevit'i Korkutabi-bilecek mi?» (Liberal burjuvaziye cesaret. Gerçek Sosy-alist'in görevi ise, korkaklığın (kişisel değil, sımsal) göstermek, sımsal nedenlerini açıklamaktır. Liberal bur-juvaziye hatta Ecevit'e (kişi olarak) cesaret vermek de-ğildir.) «Yeni bir MC'ye Karşı Birleşelim Dinelim!» (CHP gelsin!). «Develiasyon ve Zamlar Vatana İhanet-tir.» «Yeni Vergiler Geliyor.» «Yeni Zamlar Kapıda» (Bunlar «Hürriyet» veya «Tercümanın» başlıkları olma-sın?). «İktidar Halka İhanet Ediyor» (Günaydin!...). «Zam-lara Karşı Savaş Sosyalizm İçin Savaştır» (Bu, tüm opor-tünizmi veciz bir şekilde sergiliyor. Düzenin sonuçlarına karşı savaşa: «Sosyalizm İçin Savaş» diyor.

Sanırım şu kadar yeter, Sosyalist'in ilk sayfasının 1/3'ünü kaplayan «MC ve Finans-Kapital'e karşı Ajıtas-yonu» kategorisindeki yazıların içeriğinin apaçık bir bur-juva liberalizminden başka bir şey olmadığını; her liberal

günlük, hatta Finans-Kapital basınında dahi hergün rast-lanan yazılar.

Birinci sayfanın diğer 1/3'ünü (%30,5) CHP ile ilgili yazılar alır.

Bari bu yazılarda, CHP'nin gerçek yüzünün teşhir edildiği; işçi sınıfı üzerindeki liberal etki ile mücadele edildiği sanılabılır. Değildir. Denenler şöyle bir kaç söz-cükle özetlenebilir:

«Ey CHP, Parababalarından korkma, onlardan medet umma. İşçi sınıfına güven, Sosyalistlere dayan. Sağa kayma. Bakın gene sağa kaydı. vs., vs.»

Bütün bunlar ne demektir? CHP ile, liberal burjuva reformizmini kimin daha akıllıca savunabileceği kavgasıdır. Hep CHP'nin taktikleri eleştirilir. Hep sosyalistlerden, işçi sınıfından koparsa tükeneceği, sonunun iyi olmayaca-ğı söylenir. (Gerçek bir proletarya sosyalisti ise «tüket-meye», işçi sınıfından «koparmaya» çalışır.) Bütün bun-lar daha «akıldan» bir burjuvazinin daha «aptal» burjuvaya nasihatleridir. Ama, bütün bunlar sosyalizm adına «Sos-yalist» gazetesinde yapılınca, akıllılık ve aptallık zıddına döner.

CHP ile ilgili 1/3'ün niteliğine rasgele seçilmiş bir örnek :

«Geçici hükümet oluşu ve güvenoyu alamayışıyla iyye-çi «eleştiriler» ipe sapa gelir cinsten değildir. CHP sözcüsü Ali Nejat Ölçen, MC'nin programın gerici özünü deşifre edeceği, halkımıza nelere mal olacağını anlatıaca-ğı yerde (A.N.Ö. bunları anlatsa Sosyalist'in eleştirecek yanı kalmayacak) en az hükümet programı kadar genel, soyut ve anlaşılmasız (veya çok iyi anlaşılır) laflar etmiş-tir. (Akıllı bir liberal «somut» ve «anlaşılr» olurdu.) Programın ne olması gerektiği (MC'ye akıl vermediyi), kendilerinin siyasetinin ne olduğu üzerinde bile durmamış (bizimki durumu...)» (Sayı: 40)

Görüldüğü gibi, bütün eleştirii, eleştirinin biçimine'dir. Birinci sayfanın geri kalan üçte biri «Halk Cephesi» edebiyatı (CHP, cepheaden kaçma, CHP ile cephe kura-bilmek için sosyalistler bir araya gelmeli. Birlik iyidir. Ayrılık kötüdür.); DİSK ile ilgili haber ve yorumlar (Na-muslu oportünizm nasıl yapılır?). Dış politika ile ilgili har-cıalem yazılar v.s.'dir. Bu yazıların da nasıl bir bakış açısı taşıdığı buraya kadarki eleştirilerden tahmin edi-lebilir.

Üçüncü sayfa, yazıların devamlarını kapsadığından esas olarak Birinci ve Dördüncü sayfanın özelliklerini taşır.

İkinci sayfa'da ise daha ziyade «Halk Cephesi» ede-biyatı ve diğer sosyalistlerle polemikler yer alır. Hiçbiri-nin sınıf içeriği teşhir ve tesbit edilmez. (Bu yazıların genel özellikleriyle ilgili bir yazı ekte yer alacaktır.)

Toparlarsak; Sosyalistlerin ajıtasyonunda tüm olarak proleter sosyalistçe olan hiç bir şey yoktur. Onun ajıtas-yonunun içeriği ya bir sendika gazetesi gibi ekonomik ajıtasyon; ya liberal bir günlük gazete gibi egemen züm-re'ye karşı liberal ajıtasyon ya da diğer burjuva sosya-listlerde olduğu gibi: CHP'yi işçi sınıfından kopmamaya ikna'dır. Sosyalist'de diğer burjuva sosyalist partilerin ajıtasyon ve propagandasından farklı olan tek nokta: di-ğer burjuva sosyalist partileri kendisiyle birlikte harekete ikna çabasındır. Diğer bir fark da, bütün bu burjuva sosy-alizminin «Doktorcu» bir terminoloji ile bezenmiş ol-masıdır.

«Herhangi bir örgütün niteliğini doğal ve kaçınılmaz olarak belirleyen şey, o örgütün eylemidir.» («Ne Yapma-lı?», s. 125)

VP'nin «eyleminin içeriği» ekonomist-sendikalist ve dolayısıyla liberal bir ajıtasyondur. «İlkel» bir ajıtasyon-dur. Bu içerik VP'nin örgütsel yapısını da ilkel bir ör-güt yapısı olarak belirler. İlkel Fonksiyonlar, ilkel bir ajıtasyon, ilkel bir yapı, ilkel bir örgüt ortaya çıkarır. Primitivizm ebedileşir.

Bunu da ilerde Örgüt Sapıtması bölümünde ele alalım.

* * *

Demokratik Devrim'i en az program olarak önüne ko-yan proletarya; Bu görevini başarmasına yardımcı ola-cak yedek gücü; küçük burjuva demokratizminden yani köylülükte bulabilir. Köylülüğün müttetik olarak koyabil-me ise; Küçük Burjuvazi, burjuvazi ve proletarya ara-sında bocalayan tabakalardan oluştuğundan, köylülük üle-rinde burjuvazinin etkisiyle; «Liberal ütopya» ile —Tür-kiye için konusursak: «demokratik sol düzen» ütopyasıyla— mücadeleyi gerektirir. Köylülüğün üzerindeki burjuva etki-sinin yenilmesi; Liberal reform talepleri yerine demokra-tik devrim taleplerinin köylülükte bänimsenmesi; ya da köylülüğün demokratik devrimci kalıplar öne süren par-tileri desteklemesi demektir. Bu ise, burjuva reformizmi-nin her türlü işi ile —Günümüz Türkiye'si için konusur-sak— CHP, SDP, TİP, TSİP, TKP ve VP'nin bugünkü çizgisi ile ikyasıya savaş gerekir. Ancak böyle bir savaş, işçi sınıfı üzerindeki burjuva ideolojisinin egemenliğine son verip, işçi sınıfının bağımsız bir güç olarak ortaya çıkmasını; Köylülüğü liberal hayallerden kurtarmasını sağlayabilir.

Ama bütün bunları, ancak, en acil ve en az görev

olarak Demokratik Devrim'i gündemine koyan bir prole-tarya partisi yapabilir. Demokratik Devrim görevinin ne yapılması; köylülüğün kazanılması mümkün olabilir.

Buna karşılık, Liberal reformları acil görev olarak öne koyan bir parti, ister istemez, bu görevi başarmasına yardımcı olacak güçlerle ittifakı —yani liberal burjuvazi ile ittifakı— bir görev olarak öne çıkaracaktır.

Program bu mekanizmayı tahtığı yansıır. İşçi sınıfı, liberal burjuvaziyi kaybetmeden (ya da —daha doğrusu— liberal burjuvazi tarafından yitirilme-den) köylülüğü kazanamaz. Köylülüğü yitirmeden de libe-ral burjuvaziyi kazanamaz. Her kazanç bir kayıptır. Her kayıp bir kazanç.

Her biri liberal reform programını «acil görev» ola-rak önüne koyan, burjuva sosyalist SDP, TİP, TSİP, TKP, VP'nin yayın organlarında birtek taktik işlenmektedir: CHP'yi kendileriyle ittifaka ikna etmek.

CHP kimin partisi'dir? Liberal burjuvazinin... Bu du-rumda çabının tek anlamı şudur: Liberal Burjuvaziyi (CHP'yi), işçi sınıfı ile birlikte (sosyalistlerle birlikte) davranmaya ikna etmek... Ne için?.. «Acil reformlar» için.

Bütün bu taktik: işçi sınıfı içinde burjuva nüfuzunu yayar. İşçi sınıfını burjuva reformlar için mücadele pers-pektifine hapседer. Dolayısıyla işçi sınıfını burjuvazinin kuyruğına takar.

TİP ve TSİP'in «anti-faşist birlik» taktikleri, şıarları, TKP'nin «UDC'si VP'nin «Halk Cephesi» özünde hep re-formlar için burjuvazinin partisini birlikte harekete çağır-ıran başka bir şey değildirdir. Tüm o «Cephe» çağırıla- —önüdeki ismi «Ulusal Demokratik»; «anti-faşist»; «Halk» olmuş fark etmez— bir tek anlama sahiptir: Acil «RE-FORMLAR» için: Burjuvazi ile ittifak.

Burjuva Sosyalizmlerinin oportünist programlarını mantiki sonucu olan bu oportünist taktiğine karşı, prole-tarya sosyalizminin devrimci demokrat programının man-tiki sonucu olan devrimci taktiğine ne olmalıdır.

Acil görev: Demokratik Devrim olduğuna göre; Sı-mıflar ölçüsünde hedef: Liberal Burjuvazi'yi tecrit köylü-lüğü kazanmaktır. Bunun için:

1 — CHP ve diğer burjuva sosyalist partilerin re-formlar programına karşı: Devrimci Demokrat bir prog-ramı alternatif olarak koymak.

2 — Dolayısıyla Burjuva Sosyalist partilerin gerçek sınıf içeriği sınırdır. Proletarya onların etkisinden kurtulur.

3 — Böylece, henüz küçük parti ve eğilimler düzeyin-de de olsa proletarya ve küçük burjuva partilerin ittifakı sağlanmış; köylülüğü kazanma savaşı başlamış olur.

4 — Ve nihayet böyle bir güç, CHP içindeki küçük burjuva radikalizminin Liberal burjuvaziden kopmasını; CHP'nin bölünmesini sağlar.

Böyle bir taktiğe: «Devrimci Demokrat Blok» taktiği; adı verilebilir.

Program sapıtmasını ele alırken, Rusya'daki ve Tür-kiye'deki sınıf konularının benzerliğinden sözettiğimiz. Aynı yakınlık taktik alanda, politika alanında da sürer. Rus Proletaryası'nın Partisi olan Bolşevik Parti, Burjuva sosyalist menşeviklere karşı hep küçük burjuva de-mokratizmiyle ittifaka savunur. Buna karşılık menşevikler hep Kadet Liberallerinin kuyruğunda dolarır.

Proletarya Partisi ile Küçük-burjuva demokrat par-tiler arasındaki bu ittifaka Rus devrimcileri, bizimkine benzer şekilde «Sol Blok» taktiği veya politikaçı demek-tedirler.

Bu taktiğin Programatik kaynağına ilişkin olarak Len-in bunları yazıyor:

«Bay Struve'a karşı yazılan 1895 makalesi okunur-ken, bunun birçok bakımdan kendini takip edecek ekon-omik incelemelerin (

bağlılığına itibarlı parmac basar: «**Menşevik marksizmi, Burjuva liberalizminin ölçülerine göre yeniden biçimlis Marksizmdir.**» («Burjuva Partilerine Karşı Tavrı», Lenin)

Bütün bu burjuva liberal özlü sosyalist partiler, Devrim yerine Reform mücadelesini koymaktadırlar. Evet, Bütün bu Partiler «ACİL» görev olarak işçi sınıfının önüne REFORMLAR için mücadeleyi koymaktadırlar.

Vatan Partisi'nin bu işi nasıl yaptığını anlamak için ve tüm bu Partilerin ortak niteliklerini göze batırmak için, önce TİP, TSİP ve TKP'nin, programlarında, Reformlar mücadelesini nasıl öne koyduklarını görelim:

Bütün bu Partilerin programı iki bölümden oluşur. Bir bölüm: Demokratik Devrim taleplerini içerir (Bunları ne derece doğru formüle ettiği ayrı bir konu. Bir örnek olarak «TKP Programı'nın Eleştirisine bakılabilir»). Diğer bölüm: «acil görevleri» içeren «Reformlar», «Dönüşümler» bölümüdür. Bu bölümleriyle, bu partiler, reformları «acil» görevler olarak ele alır, yani bu, devrim: «o reformlar kadar acil değil», demektir.

Demek ki bu partilerin programlarında bir reformlar bölümü buldurmaları; Devrim'i emek kadar, su kadar acil bulmamaktan: reformlar uğruna mücadeleyi devrim mücadelesinin önüne koymaktan başka bir anlama gelmez. Yani onlar: «Devrimin ölümlü kalmı kesintisiz gerekliliğini, önemini inkâr eden», «en kurnaz ve en korkunç» gericilerdir.

Ve bu, Burjuva Sosyalist Partiler, Reformlar için —bugünkü ekonomi ve sınıf ilişkileri çerçevesindeki değişiklikler için— mücadeleyi, devrim için mücadeleden önüne «acil» diye koyarak; İşçi Sınıfı'nın burjuvazinin, Liberallerin kuyruğuna takılarak; «uç muhalefete» indirgerler; devrimci bilincini yozlaştırır, reformist hayaller yayarlar. Bunun sonucu ise «acil» denen Reformlar bile elde edilemez. Çünkü egemen sınıf, ancak devrim'i engellemek için Reformlara yanaşabilir. Reformlar devrim için mücadelenin «yan ürünleri» dirler.

«İşçiler ne kadar zavıf olursa, onlar üzerindeki reformcu etki o kadar güçlü, burjuvaziye bağımlılıkları o kadar büyük ve burjuvazinin çeşitli kaçamaklarına reformları ortadan kaldırması o kadar kolay olur. İşçi sınıfı hareketi ne kadar bağımsız olursa, amaçları o kadar derin ve geniş, reformculuğun sınırlılığında o kadar özgür ve işçilerin koşullarındaki düzeymeyi koruması ve onlardan yararlanmasında o kadar kolay olur.» («Marksizm ve Reformculuk», V.I.Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, s. 343)

Bu reformizm sözü edilen Partilerin programlarında nasıl formüle edilir?

TKP Programı'nın birinci bölümü: «**Demokratik Dönüşümler**» (= Reformlar) başlığın taşır. Bu başlık altında «**Politik ve Ekonomik alanda Ulusal Egemenliği Yeniden Kurulması**» denerek 19 maddelik reform talepleri sıralanır.

TKP Programı'nın İkinci Bölümü: «**İLERİ DEMOKRASİ**» başlığın taşır. Bu bölümde —doğruluğu bir yana— proletaryanın minima —demokratik devrim— programına giren taleplerin yer aldığı söylenebilir.

Bu bölümün varlığı bir süs olmaktan başka bir anlam taşımaz. Çünkü bu bölümdeki demokratik devrim'in ne zaman gündeme geleceği belli değildir. Bu nedenle TKP'nin tüm ajitasyonu Reformlar için mücadeleyi öne çıkarır.

Aynı sistematik, aynı Reform taleplerinin Devrim Programının önüne koyulması ve Demokratik Devrim Programının boş bir yiğün haline getirilmesi olgusu TSİP Programında da vardır.

TSİP Programı'nın «EK» bölümünde, Reformlar, şu başlık altında: «**ACİL**» olarak, devrim görevlerinin önüne koyulur: «**Demokratik Halk İktidarına Giden Yolda Halkımızın Acil Talepleri**.»

Aynı durum TİP Programında da vardır. «**TEMEL GÖREVE**» bölümünde Reform talepleri şu başlık altında sunulur: «**Sosyalizm Doğrulmasını Ülkenin Demokratikleşmesi ve Emperyalizmin Geriletilmesi İçin Yapacağı Mücadeleyi Parti Aşağıda Önerilen Biçimlerde Somutlaştırır.**»

TİP Programı'nın bu bölümündeki «Güncel ve İvedi» talepler, TKP Programının «**DEMOKRATİK DÖNÜŞÜMLER**»; TSİP Programı'nın «**ACİL TALEPLER**» dediği reformların ta kendisidir.

Ve Burjuva Sosyalist Partilerin tüm bu Reform Programları, **özünde**, CHP'nin 1976 yılında kabul edilen Reform Programı'nın «**Marksist**» bir üslupla tekrarıdır başka bir anlama gelmezler.

Tüm burjuva sosyalist partilerde, Reformların Devrimden daha acil olacak, ayrı bir talepler bütünlüğü halinde yer alması rastlantı değildir. O partilerin burjuva karakterinin de kamudır.

Devrimci Proletarya, reformlar için mücadeleyi değil, reformlar için mücadeleyi acil bir görev olarak öne koyanlarla mücadeleyi acil bir görev olarak önüne koyar.

İşte Vatan Partisi I. Kongresi, aldığı kararlarla, reformlar için mücadeleyi edenlerle mücadeleyi değil, reformlar için mücadeleyi öne koyarak «Doktorcu» bir gö-

rütün altında işçi sınıfının burjuvazinin kuyruğuna taker. 1954 tarihini taşıyan, daha sonra 1971'de yine Kıvılcımlı'nın redaksiyonu ile ikinci baskısı yapılan Vatan Partisi Programı; bir Demokratik Devrim programdır. Türkiye halkı için emek kadar, su kadar acil talepleri içerir.

«**V.P. Tüzük ve Programının özelliği şudur: Bir işçi partisi bugün iktidara gelirse, akşama kalmadan ne yapabilecekseler onlar, açık olaylar ve rakamlarla verilmiş tekiillerdir...**» (H. Kıvılcımlı, «Halk Savaşının Planları»)

Bu programa dokunmayıp, dokunulmaz, tabu kılan Kongre, bir seri numaralanmış kongre kararları halinde: «**acil**» diyerek, tıpkı TSİP, TİP, TKP programlarında olduğu gibi bir reformlar programı formüle edip, devrim görevlerinin önüne koydu.

VP I. Kongresi'nin bu Reformlar Programı'nın diğer burjuva sosyalist partilerin reform programlarından başlıca farkları: a) Ayrı bir bütün metin oluşturulmaması; b) Dolayısıyla sistemsiz ve dağınık olmasıdır.

Şimdi bu reform taleplerini içeren kararların başlıcalarını tek tek ele almadan önce son bir noktaya daha açıkık getirelim.

Yukarıda, Türkiye'deki Burjuva Sosyalist Partilerin nicel çoğunluğun nedenlerini açıklarken, VP'nin payına Örgüt konusunda bir sapmanın düştüğünü söylemiştik. Şimdi tutup program konusunda bir sapmanın da VP'de varlığından da söz etmemiz, itiraza yol açabilir.

Böyle bir itiraza cevabı yine, Rus örneğinden, Lenin versin:

«**O sıralar (1904'ün ilk yarısı) Menşevikler'le ayrılıklarımız örgütsel konularla sınırlıydı. Menşevik tavrını «örgütsel sorunlardaki oportünizm» olarak nitelemiştik. Buna itiraz ederek P.B.Akselrod, Kautsky'ye: «programatik ve taktik görüşlerimize doğrudan ilişkisi olmayan, bağımsız bir şey gibi ileri sürülen bu örgütsel sorunlardaki oportünizm'i benim alık kafam almıyordı» diye yazıyordu.**» (..)

«**Örgütsel görüşlerdeki oportünizmin taktik görüşlerdekiyle dolaysız bağı, Menşevikler'in 1905-07 arasındaki bütün sicilinde yeterince ortaya çıktı.**» («Oniki Yıl Koleksiyonuna Önsöz», Lenin)

Taktik oportünizmin daha sonra program sorununa da —zorunlu olarak, mantık sonucu gereği— yayıldığı malum. Neden böyledir? Neden, böyle, herhangi bir sorunda ortaya çıkan sapıtma tüm diğer konulara da —Program, Strateji, Taktik, Örgüt, Mücadele Biçimi vs.— yayılır? Çünkü: Sapıtma, son duruşmada bir sınıfın çıkarlarının ifadesi olduğu ve o çıkarlar ister istemez diğer alanlarda da Proletaryanın çıkarlarıyla da çatıştığı için...

Çünkü: Her sapıtma özünde metodolojik bir sapıtma olduğu yani Diyalektik Maddecî metod ve mantığın reddi anlamına geldiği için... Metafizik-Skolastik metod ve mantık, diyalektikle ulaşılmış sonuçların sistemini sonunda inkâr etmek, kendi özüne (metafizik özüne; dolayısıyla proleter olmayan sınıfın çıkarlarını) uygun bir sistem, sonuçlar bütünlüğü oluşturmak zorunda olduğu için (...).

VP ajitasyonunun niteliği

Sosyalist gazetesinin arka sayfası, artık gelenekleşmiş bir biçimde genellikle fabrikalardaki sömürden, grevlerden, seri sendikaların ouylarından sözeder. Bu konulardaki haber ve yazılar arka sayfa'nın genel karakteristigidir.

Fabrikalardaki sömürü ve zulmü anlatmak, teşhir etmek, işveren açamı gangaster sendikalarının oyunlarını açıklamak; başarılı bir grevde hangi taktiklerin uygulanması gerektiğini, nasıl örgütleneceğini vs. anlatmak henüz sosyalist bir eylem değildir.

Bunlar pekala bir sendika gazetesinde sendikacıların da yapabileceği türden işlerdir. Bu tür eylem akıllı bir liberalin, bir burjuva sosyalistinin her zaman için yaptığı ve yapabileceği türden bir eylemdir.

Bu tür eylemler hakkında Lenin şunları yazıyor: «Tek sözcükle, iktisadî (fabrika) teşhirler, iktisadî mücadelenin önemli bir manivelasıydı ve şimdi de öyledir. Ve işçilerin kendi kendilerini savunmalarını zorunlu kılan kapitalizm varolduğca, bunlar, bu önemlerini korumayı sürdürecektlerdir. Avrupa'nın en ileri ülkelerinde bile, geri bir sanayi kolundaki, ya da unutulmuş bir ev sanayi kolundaki aşırı haksızlıkların teşhir edilmesinin, sınıf bilincinin uyanması için, sendikal mücadelenin başlanması ve sosyalizmin yayılması için bir başlangıç noktası olabileceği hala görülebilir.

«Rus sosyal-demokratların büyük çoğunluğu, son zamanlarda, hemen hemen bütün zamanlarını fabrika koşullarının teşhirinin örgütlenmesine ayırmışlardır. (...) O kadar ki, bunun, kendi başına ele alındığında, özünde henüz sosyal-demokrat olmayıp, yalnızca sendikal çalışma olduğu geçrğini geçerken de gözden kaçırılmışlardır.» («Ne Yapmalı?», s. 72-73)

Demek, kendi başına ele alındığında, sosyalistin arka

sayfasındaki sömürü ve zulmü teşhir eden (hatta haber veren, yeterince teşhir bile edemeyen) eylem, henüz sosyalist bir çalışma değildir.

Buradaki «kendi başına» ayırımı, elbet, genel olarak önemlidir. Bu eylem gerçi henüz sosyalist bir eylem değildir ama, kitelere geçerken öncü olacak her sosyalistin aynı zamanda yapması gereken eylemdir.

Bu noktayı not ettikten sonra, konuyu daha somut olarak ele alalım.

Sosyalist 15 günde bir çıkabilen, topu topu 4 sayfalık bir gazetedir. Buna karşılık, Türkiye'de DİSK'e bağlı hemen hemen her sendikann, hemen her sosyalist parti ve eğilimin bir haftalık veya 15 günlük gazetesi vardır ve onlar bu teşhirleri çok daha başarılı ve geniş imkânlarla yapmaktadırlar.

Sınırlı imkânlarıyla, sosyalizme en çok katkıda bulunmak isteyen bir proletarya sosyalisti, bu durumdun yararlanarak, fabrika teşhirleri vs. yündeki ajitasyonu, sendikacılara ve diğer burjuva-küçükburjuva sosyalistlerine, hatta liberalere bırakarak, kısıtlı olanakların onların her somut durumdaki tavırlarından hareketle gerçek sınıf içeriklerinin teşhirine ayırır. Çünkü bu işin küçümsenmesi, işçi sınıfı üzerinde burjuva ideolojisinin egemenliğinin devamını küçümsenmesi demektir.

Kısıtlı imkânlarda, ekonomik teşhir yerine siyasi teşhire olabildiğince önem vermek hem mümkün, hem reklidir. Burjuvazi «Marksist» olmasın kefaretnin ödiyere, proletarya sosyalizmine bu olanağı sağlamaktadır.

Evet, burjuva sosyalizmieri, işçi sınıfı içinde reformist hayaller yayıyor; işçi sınıfının burjuvazinin kuyruğuna taşıyor. Ama bunun bir de kefaretnin ödemek zorunda kalıyor. İşçilere Marks, Engels, Lenin'in kitaplarını; bilimsel sosyalizm öğretisinin en temel kavramlarını (DİSK eğitim kursları gözönüne getirilsin) öğretmek zorunda da kalıyor. Ve böyle yaparak, devrimci bir partinin sırtındaki yükün bir bölümünü kendisi yüklenmiş oluyor. Böylece proletarya sosyalizmine, kendisiyle mücadele için daha büyük olanaklar sağlıyor. Bu olguya Lenin şöyle diğ-katı çekiyor:

«Hareketin başlangıç aşamalarında, bir sosyal-demokrat aşağı yukarı kültürel çalışma ajitasyonu üzerinde yoğunlaşmak zorunda kalıyordu. Şimdi bu görevler, birer birer, harekete katılan yeni güçlerin, daha geniş kesimlerin ellerine geçmektedir. DEVRİMCI ÖRGÜTLER, GERÇEK POLİTİK LİDERLİK FONKSİYONU ÜZERİNDE, İŞÇİLERİN PROTOSTOLARI VE YAYGIN HOŞNUTSUZLUKTAN SOSYAL-DEMOKRATİK SONUÇLAR ÇIKARMAK ÜZERİNDE GÜNDEM GÜNE DAHA ÇOK YOĞUNLAŞMIŞLARDIR. (biz maşışkilledik) Başlangıçta işçilere, hem gerçek hem de mecazi anlamda, alfabe öğretmek zorundaydık. Bugün politik okur-yazarlık standardı böyle muazzam yükselmiştir ki, BÜTÜN ÇABALARIMIZI devrimci akıma örgütlü bir yön vermeyi hedef alması sosyal-demokratik amaçlar üzerinde toplayabiliriz ve toplamalıyız. Şimdiye kadar üzerinde o kadar çaba harcadığımız ezazlılık çalışmalarının büyük bir kısmını, şimdi liberaler ve legal basın yapmaktadır. Bugün, artık zavıflamış yönetimin baskı altında tutamadığı demokratik fikirlerin ve taleplerin açık propagandası özinesine geniş bir alana yayılmış bulunuyor ki, biz hareketin BU YEPYENİ SEYRİNE AYAK UYDURMAYI ÖĞRENMEK ZORUNDAYIZ. Tabii, bu hazırlık çalışması içinde hem dârlar, hem de buğdaylar vardır. Tabii, şimdi sosyal-demokratlar burjuva demokratların işçiler üzerindeki etkisine karşı mücadeleye DAHA FAZLA DİKKAT ETMEK ZORUNDA kalacaklardır. Fakat BU ÇABA bizim, politik bilincen yoksun kitleleri uyandırmaya başlıca hedef alan ÖNCEKİ GÖREVİMİZDEN ÇOK DAHA FAZLA GERÇEK SOSYAL-DEMOKRATİK MUHTEVAYA SAHİP OLACAKTIR.» (Lenin, «Yeni Görevler ve Yeni Güçler», Kitle İçinde Parti Çalışması, s. 26-27)

İşte VP de, kısıtlı olanaklarının (15 günde bir çıkabilen gazetesin hemen hemen 1/4'ünün) gerçek sosyalist muhtevaya sahip işlere ayrılmaması NİCEL olgusu bile: onun burjuva sosyalizminin, gazetedeği yazıların konularını dağılımında tezahürüdür. Diğer bir deyişle, gazete'nin yapısı ajitasyonun, görevinin içeriğine (ilkelliğine-burjuva niteliğine) bağlı olarak şekillenmektedir. Bilindiği gibi işlevlerdeki değişmeler, yapıda değişmelere yolaçar. İlk bir yapının varlığına yolaçar.

Özelersek: a) Arka sayfa'daki yazılar NİTELİK olarak henüz sosyalist bir eylemin, ajitasyonun kapsamına girmez. Ekonomist-Sendikalist bir kapsamadır. b) Bu nitelikteki bir ajitasyona Sosyalist gibi seyrek ve az çıkan bir gazetede ortalama 1/4 oranında yer ayrımak: bu NİCEL olgu bizzat burjuva sosyalist niteliğin bir kanıtı ve tezahürüdür. Arka sayfa'daki ajitasyonun durumu bu. Ön sayfaya gelince:

1977 Ocak Kongresi sonrası ise; artık modern bir yapıya: Partiyeye varmış olan Eneski Sosyalist hareketin içindeki mücadeledir. Ve dolayısıyla bu yeni durumun belirlendiği mücadeledir. Eneski Sosyalist hareketi hareketin Legal Marksist eğilimi ile mücadele edilmiş ve kopuşma gerçekleştirilmiştir. Ardından henüz VP'nin olduğu ama grupların da olduğu dönemde Doktorcu hareketin Ekonomistleri ile mücadele edilmiştir. Ve bu iki mücadelede karakter itibarı ile hareketin doğuş ve sekillenme döneminin mücadelesidir. Yeni Eneski Sosyalizm elbet 1971'de yeni doğuyordu. Ama yeniden doğuyordu. İşte bu yeniden doğuş döneminin ilk mücadeleleri 1971-1977 arası verilmiştir.

1977 Ocak Kongresi sonrası ise; artık modern bir yapıya: Partiyeye varmış olan Eneski Sosyalist hareketin içindeki mücadeledir. Ve dolayısıyla bu yeni durumun belirlendiği mücadeledir. Eneski Sosyalist hareketi hareketin Legal Marksist eğilimi ile mücadele edilmiş ve kopuşma gerçekleştirilmiştir. Ardından henüz VP'nin olduğu ama grupların da olduğu dönemde Doktorcu hareketin Ekonomistleri ile mücadele edilmiştir. Ve bu iki mücadelede karakter itibarı ile hareketin doğuş ve sekillenme döneminin mücadelesidir. Yeni Eneski Sosyalizm elbet 1971'de yeni doğuyordu. Ama yeniden doğuyordu. İşte bu yeniden doğuş döneminin ilk mücadeleleri 1971-1977 arası verilmiştir.

1977 Ocak Kongresi sonrası ise; artık modern bir yapıya: Partiyeye varmış olan Eneski Sosyalist hareketin içindeki mücadeledir. Ve dolayısıyla bu yeni durumun belirlendiği mücadeledir. Eneski Sosyalist hareketi hareketin Legal Marksist eğilimi ile mücadele edilmiş ve kopuşma gerçekleştirilmiştir. Ardından henüz VP'nin olduğu ama grupların da olduğu dönemde Doktorcu hareketin Ekonomistleri ile mücadele edilmiştir. Ve bu iki mücadelede karakter itibarı ile hareketin doğuş ve sekillenme döneminin mücadelesidir. Yeni Eneski Sosyalizm elbet 1971'de yeni doğuyordu. Ama yeniden doğuyordu. İşte bu yeniden doğuş döneminin ilk mücadeleleri 1971-1977 arası verilmiştir.

Ön sayfa ile ilgili olarak 31-61. sayılar arasındaki ilk 30 sayıdan bir istatistik inceleme çıkardık. Bu istatistik tablolar aşağıda yer almaktadır.

çji Birlikleri, İşçeri Sandıkları öne geçirildi. Bunlar somut olarak İzmir'de bir grup ve İstanbul'da bir gruplular. Bu eğilime Aksungur şöyle denk düştü: «**Dr. H. Kıvılcımlı'nın görüşlerinin açık ve yaygın düğüştürülmesine «iyi saatte olsunlar» katanamaz. Bu nedenle «iyi saatte olsunlar»a çarpmamak için, görüşümüzü çok sınırlı savunmamızıyız.**» Bu Eneski Sosyalizmin dar bir pratik içinde boğdurulmasıydı. Bu genel benzerliklerden sonra iki karakteristik denk düşme şudur :

Partiyi sürekli erteleyen Ekonomistler, biriden tam zıddına atlayarak Parti görüşünü benimsemişlerdir. Lenin şöyle diyor: «**Rabocheye Dyelo (Ekonomistlerin yayın organıdır)nuu bu kadar çabuk —iyi örgütlenmiş güçlü bir Parti için çağrıyı— benimsemesinden mutluluk duyduğumuzu beiki açıklayabilirdik; ancak, bu beylerde hiç bir bakış açısının bulunmaması sadece bizim mutluluğumuza gölge düşürüyor.**» İşte Aksungur'un «iyi saatte olsunları kürtümeyecek dar pratikçi» Parti anlayışı, demerlerden Partiyeye gitmeyi planlayan İzmir ve İstanbul grubunda rezonans buldu, bu rezonans ile VP örgütleniverdi.

Rus Ekonomistleri de RSDİP Kongre hazırlıkları sürenken, bu hazırlıklardan biri olarak toplanan (Mart 1902) bir konferansı Kongreye dönüştürmeye çalışmışlar, bir oldu bitti ile Partiyi ele geçirmeyi denemişlerdir.

Bizde Aksungur ve İzmir grubu ele geçirmişlerdir. Bu grup sırf işçilerde ve aydın düşmanlığın sürekli körüklemişlerdir.

Bunlarla verilen mücadele elbet, TSİP ve İlerlemeci Doktorcularla olduğu gibi, Eneski Sosyalizmin düğüştürülüp, düğüştürülmesi üzerine değildi. Elbet bu gruplarda da programa bakışta uç vermiş sapıklıklar vardı. Ama hiç bir zaman TSİP'in elektikzimine veya İlerlemeci Doktorcuların «şimdilik savunmayımlı» mantığına varamamıştır.

Bunlarla İsvaşa, program temeli aynı alımp, VP'nde proletarya sosyalistlerinin nasıl birleştirileceği üzerine olmuştur. Tıpkı Rusya'da olduğu gibi Reorganizasyon yolunda iki mantık çarpışmıştır. Ekonomistlerin Yolu: «**MK seçilsin hemen RSDİP olarak yürünsün.**» Bizde: «**Parti ve MK vardır, seçimiştir. Gelin işle olun.**» İkinci İsvaşa'nın yolu: «**Birlik emirle olamaz. Uğrunda mücadele edilmelidir.**» Bizde: «**Kollektif davranış ve tam temsilin sağlanması için; Merkez Kurulu kendine birinci görev olarak örgütlenme ve kongre çalışmalarını vermiştir.» «Otokritikler için Parti Konferansları yapılacaktır.»**

Ve buraya kadar anlatılan eğilimlerle mücadele Kongre öncesi gerçekleşmiş, bu eğilimler Kongre'de temsil edilmemişlerdir.

Özelersek, iki eğilimde temel karakteri kuyrukçuluk-tur. Birisi; Program planında, aydın karakterli ve hızla Eneski Sosyalizm dışına çıkan bir kuyrukçuluktur; öteki işçilere daha fazla yapılmış —fakat genellikle aristokrat ve yarı lumpen taraftarı ağır basan— dar pratikçiliği ve işçiciliğiyle taktik planda kuyrukçuluktur. Yine her ikisinin de ortak özelliği, henüz kaba ve kalın oportünizmlerdir. Onun için eğer varsa, bu eğilimlerin takipçileri muhakkak ki şimdi çok daha incelmış, süzgeçten geçmiş olmalıdır. Neticede 1977 Kongresiyle başlayan mücadele keskinlikler, öncelerden karakter ve kalitece farklıdır. Artık olaylar bir Parti potasında, bir Program tüzük çerçevesinde değerlendirilmek durumundadır.

Bu nedenle tartışmaları yeniden kuruluş öncesine götürmek o kaba ve ilkel hazırlık dönemini bir kere daha yaşama geriye kaçışdır. Ve bunun bir tek amacı olabilir; şimdiki ayrılığın köklerini ve karakterini örtme çabasıdır.

Özelersek; Vatan Partisi I. Kongresine kadar; önce Kitle ile başlayan Doktorcu hareketin Legal Marksist eğilimi ile mücadele edilmiş ve kopuşma gerçekleştirilmiştir. Ardından henüz VP'nin olduğu ama grupların da olduğu dönemde Doktorcu hareketin Ekonomistleri ile mücadele edilmiştir. Ve bu iki mücadelede karakter itibarı ile hareketin doğuş ve sekillenme döneminin mücadelesidir. Yeni Eneski Sosyalizm elbet 1971'de yeni doğuyordu. Ama yeniden doğuyordu. İşte bu yeniden doğuş döneminin ilk mücadeleleri 1971-1977 arası verilmiştir.

1977 Ocak Kongresi sonrası ise; artık modern bir yapıya: Partiyeye varmış olan Eneski Sosyalist hareketin içindeki mücadeledir. Ve dolayısıyla bu yeni durumun belirlendiği mücadeledir. Eneski Sosyalist hareketi hareketin Legal Marksist eğilimi ile mücadele edilmiş ve kopuşma gerçekleştirilmiştir. Ardından henüz VP'nin olduğu ama grupların da olduğu dönemde Doktorcu hareketin Ekonomistleri ile mücadele edilmiştir. Ve bu iki mücadelede karakter itibarı ile hareketin doğuş ve sekillenme döneminin mücadelesidir. Yeni Eneski Sosyalizm elbet 1971'de yeni doğuyordu. Ama yeniden doğuyordu. İşte bu yeniden doğuş döneminin ilk mücadeleleri 1971-1977 arası verilmiştir.

Nitekim I. Kongrede Vatan Partisi'nin sınırlarını muğlak tutmak isteyen Derlenişçilerle mücadele eski verilerden değişik bir yapıdadır. Onlar Reorganizasyonun «**hemen bir kongreye**» gerçekleştirileceğini söylemektedirler. Böylece VP içindeki örgüt—süreç mantığının sürdürüldüğü kitedir. Mevcut Parti yapısını amorf bir «öncü grup partisi» biçiminde tutmak isterler. Böylece Menşevik bir anlayış savunucuları olurlar. Bu mücadele Kongrede sonuçlanmış, Derlenişçilerin bir kısmı Partiyi terk etmiştir. İşte VP'nin mücadele hayatında ne tür sapık eğilimlerle karşılaşma ihtimalimizin olduğu içinde bulunduğu-muz şartlar bize az çok önceden haber vermektedir. Bunları önce genel planda incelemeye çalışalım.

Başta da açıkladığı gibi; hareketin bir modern yapıya, Partiyeye kavuşma sürecinde başlıca iki sapık eğilim

kendini gösterebiliyor. Program planında; Legal Marksizm. Taktik planda; Ekonomizm. Lenin'in belirttiği, bu eğilimlerin sınıf temeli sonunda «**küçükburjuva aydınlarıdır.**» Legal Marksizm kendini işçi sınıfı dışında bir burjuva etkisi olarak gösterir. Ekonomizm ise; işçi sınıfı içinde, politik mücadeleyi arka plana iten bir burjuva etkisidir.

Partili dönemde ise; Rusya'da önce örgüt sorunlarında Menşevizm kendini göstermiştir. Bu da Lenin'in dediği gibi örgütlenme konusunda burjuvaziden etkilenmedir. Menşevizm, program meselesini aşığından Legal Marksizm'den, taktik de politik mücadeleyi adımı aşığından Ekonomizm'den ileridir. Fakat Menşevizm örgüt sorunlarında sınırlı kalmamış, 1903-1905 yılları arasında taktik sorunlardaki ayrılığa da varmıştır. Bu ayrılığın özü: «**devrimin kapsam alanını daraltmamak için liberal burjuvaziyi kürtümek**» kuyrukçuluğudur. Yani Menşevizm; devrimci hareketin yükseleli döneminde bu hareketi, burjuvazinin peşine takmakla karakterize olur. Daha doğrusu bu özelliği en iyi bir devrimci kabarış sırasında kendini gösterir. Menşevizmin taktik planda temel özelliği: «**devrime kayıtsız... kalma(k), devrimin önderliğinin burjuvaziye bırakılmasına göz yumma(k).**» Bunun mantık sonucu olarak köylülükle ittifakı terketmek veya savsaklamaktır.

Menşevizm; hareketin geri çekilme döneminde ise; Tasfiyeciliğin ve Otzovizmin kaynağı olmuştur. Devrimci hareketin bu bir bakıma yenilgi döneminde aydınların panigeli olan tasfiyecilik ancak; bir Parti içinde ve bir yenilgi, iniş döneminde kendini gösterebilir. Nasıl örgüt olmadan örgütlenme sorunlarında ayrılık bir anlam taşımazsa, tasfiyecilikte ancak en azından bir Parti mücadelesini şart koşar. Bu subjektif olgunun yanında, hareketin bir iniş döneminde denk düşer. Lenin 1905'de şöyle der :

«**Menşevikler yeni bir devrimci kabarış olacağına inanmadılar. İşçileri, burjuvaziyle uzlaşmaya, yeraltı parti örgütlerini tasfiyesini sıkırtmaya ve illegal devrimci etkinliğe ara vermeye zorladılar. Amaçları legal bir reformist Parti kurmaktır.**» Burada Menşevizm ile tasfiyeciliğin bağlantısı açıkça konulmaktadır. Olay nedir? Örgütlenme sorunlarında doğan Menşevizm, gericihik yıllarında, taktik oportünizminden sonra yeniden örgüt konusuna döner, bu sefer tüm Partiyi tasfiyeye, eski hatlarını terke zorluyor.

Öte yandan, tasfiyecilik bir de Bolşevizm içinden kendini Otzovizm olarak göstermiştir. Sağ Tasfiyecilik (Menşevizm kaynaklı) kendini, eski Parti yapısını terk etmek, reformist bir «**Stoipin İşçi Partisi**» kurmak şıyarıyla gösterir. Otzovizm de (Bolşevizm kaynaklı) kendini, bütün legal çalışmalardan çekilmek biçiminde göstermiştir. Lenin, «**Otzovizmin, iciziyü açığa çıkması menşeviklikten başka bir şey olmadığın**» göstermiştir. Nitekim birbirine zat görünen Tasfiyecilik ve Otzovizm Ağustos Blokunda daha sonraları buluşmuşlardır.

Bu genel değerlendirmenin ışığında olaylarımızı bakarsak, Partimizde artık kuyrukçuluklan ancak; Menşevizm, Tasfiyecii veya Otzovist kılığında kalyahyalabiliriz. Yoksa Legal Marksist; program ayrılığı veya ekonomist; politikayoksunluğu kılığında yakalamak mümkün değildir. Daha doğrusu böyle bir arayış çıkamak, hareketin gerisine düşmek olur. Çünkü bunları aşımış ve daha ileri adımlar gündeme gelmiştir. Bunlarla başlıca, örgütlenme problemleriyle, Taktik sorunlardır. Nasıl Menşevizm örgütlenme sorunundaki bir ayrılık olarak kalmayıp, taktik sorunlara ve daha sonraları tasfiyeciliğe varmışsa, her doğduğu yerde de bu tarihi seyirini Rusya'daki sürelerinde yaşayacak anlamına gelmez. Ayrılıkların hızla pek çok alana yayılması mümkündür.

Bizde önce şekillenen Azınlık başlıca üç konuda kendini Parti hattından ayırdı :

a) **Örgütlenme** : Bu konuda bütün suçı I. Kongre'ye ve Kıvılcım grubuna yükledi. Böylece Partideki somut bir aksamaı, kendini modern yapı içinde eritmiş olan bir gruba yüklemekle anlayışının modern değil, ilkel yani grup bakışı açısı olduğunu ortaya koyuyordu. Ve Parti hayatında I. Kongreden sonra yeniden grup anlayışı hortluyordu. Ve bu mantığın bir sonucu olarak ta 1977 Ocak Kongresinin Reorganizasyon Kongresi olarak görmeyip, Reorganizasyonu bir süre olarak gördüğünü ilan ediyordu. Böylece söylenen şuydu: Parti'nin yeniden kuruluşu (Reorganizasyon) bir süre olduğuna göre kuruluş her an tartışmaya açık tutuluyordu. Yani Parti'nin her an varlığı tartışma konusu edilebilirdi. Bu temelde filizlenen Azınlık görüşü, sonra hemen taktik konulara sıçradı.

b) **Türkiye'ye Bakış** : **Buhran** : Hemen örgüt sorunlarından taktik sorunlarına sıçrayış tesadüf değildi. Örgüt konularında ayrılık Ekim 1977'de ogunlaşmıştır. Taktik konudaki ayrılıksa, Ocak 1978 sonrasında denk düşer. Ocak 1978'de CHP koalisyonu kurulmuştur. Ve Azınlık üzerine ilk etkişli söyle olmuştur : «**İşçi hâlâ gangaster Türk-İş, burjuva DİSK'in ağılarında, halkta bir tepki yükselmesi yok, buhran aşılabilir.**» Neticede Azınlık Liberal burjuvazinin yarıştırma politikasının etkisine girmiş oluyordu.

c) **İttifaklara Bakış** : Liberal burjuvazinin yarıştırma politikasına meyleden Azınlık, hemen ittifaklar politikasını da terketti. Sosyalist Parti ve Partizis eğilimlerle (Mao'cular hariç) bir Blok kurmak taktiğini bırakıp, Par-

tinin güçlendirilmesi günlük görevini bir taktik seviyesine yükseltti. Böylece politikayı ilkelleştirilmiş, siyasi ortamın dışına indirilmiş oldu.

Sonuç olarak; Azınlık örgütlenme sorunlarındaki bir farklı bakışta kendini ortaya koymuş ve bu hemen taktik konulara sıçramış ve sağ Menşevik karakterini iyice açığa çıkartmıştır. Partimizde aydınlar üzerinde liberal burjuvazinin etkisi olarak belirginleşmiştir.

Öte yandan; Azınlıkla Parti çizgisi arasında üreyen ve görünüşte Azınlığa pek şiddetli çatan bir «**Proleter Çizgi**» belirdi. Lafı uzatmayacağıız, bu «**çizgi**» daha sonraki mücadele içinde ayrı ayrı çıkmış diğer iki teze birleşti. Hep-sine birden kendi dilekleri ve isimlendirmeleri olan «**Proleter Çizgi**» diyoruz. Bu oluşum Teşkilat Toplantıları oturumlarında etraflıca anlatılacaktır. O oturumlarda ayrı çizgilerin nasıl bir tek inkâr zemininde ayrılaştıklarını en güzel biçimde göstermektedir.

«**Proleter Çizgi**» ile farklılıklar hemen hemen örgütlenme sorunlarında kendini göstermiş ve açık biçimde taktik konulara yeni varmakta, derinleştirilmektedir. Şu ana kadar yani Teşkilat Toplantılarının en son oturumuna kadar (6 Ocak) tartışılan temelli konu iki taneydi ve birisi; **Örgütlenme** : Ocak, diğeri ise; **Legalite** konusudur. Şimdi ise; özellikle Sosyalist Blok politikasına ve Program anlayışına ilişkin ayrılıklar öne sürülmektedir. İnceleyelim. Ve **Proleter Çizginin** karakterini daha net açığa çıkartmaya çalışalım.

«**Proleter Çizgi**» Partideki «**hastalığın**» heniz teğmen olabileceklerin General yapılmasında olduğunu söyleyerek doğru, ve gelşekere I. Kongre'yi ve seçilenleri «**araslan**» olarak gördü. Böylece Partinin en yüksek organı —olayca I. Kongre— «**tarihin bir civilesi**» olup çıkarken, Parti de «**araslan**» bir MK'nin yönetiminde tesadüfi hale geliyordu.

Sonra bu tez mantık sonucuna vardı : «**Reorganizasyon sünnet düğünü**» değildi, olup, bitmez. Sürecitr» dendi. Böylece pek kızlan Azınlıkla aynı şey söylenmiş oluyordu. Hatta daha ileri gidilecek yeniden doktorcuların çağrılmasıyla bir Kongre dahi önerildi. Böylece Reorganizasyon konusunda, yani yeniden kuruluş konusunda Partideki oportünist akım güçlenmiş oldu. Lenin bu inkâr yolcularına geleceklelerini şöyle gösteriyor : «**Ama on yıldı, İkinci Parti Kongresinin (1903) iradesini her görme demelerinden başlayarak Martov ve Dan imalar ve pis iftiralar aracılığıyla tekrar tekrar savaşma «**biçimlerin**» göstermişlerdir.**» (Burjuva Aydınlarımızın İşçileri Yozlaştırma Yöntemleri). İşte I. Kongre iradesini «**hor görmeye**» denemeleri artık, deneme olmandan da kaçmış, epey olgunlaşmış ve ne yazık «**imalar ve pis iftiralar**»dan başka bir doğuş aracı bulamamıştır.

İkinci aşamada bu çizgi : «**Ocak örgütlenmesi**» denen bir teze sarılmış, o tez de; örgütlenmede liderleri «**tali**» gören, «**Yönetim Kurullarının «**imtiyazı**» bulan ve Yönetim Kurullarını insiyatifili şef olarak değil, teknik uygulayıcıya indirgeyen bu anlayış böylece «**asağadan yukarıya örgütlenme... anarşizm notkasma varır.**»**

Üçüncü aşamada ise, o güne kadar biriktirdiği çalığı atar : «**VP'nde hiç bir organ yoktur**» «**Tüzük yoktur.**» Böylece Anarşizm tasfiyecii yüzünü en açık biçimde göstermiş olur. Varolan organları «**yoak**» diyerek atalete boğmak onları likide etmek, tasfiye etmektir.

Öte yandan Politik hat olarak : «**Proleter Çizgis** VP' nin burjuva sosyalist olduğuna şüphetti. Elbette bu keşfin yapılabilmesi için aradan bir 20 ay geçmesi gerekliymiş. Daha da ileri giderek sonunda VP'ni liberal bur

Doktorcu veya Kıvılcımcı hareketin

SUNUŞ

Tüm insanlık ölçüsünde Üretici Güçler, elektrikten elektroniğe, atomdan çekirdeğine sçırdadı. Bu gelişkinlik, tüm insanlığın Dünya ölçüsünde bir ekonomi planına göre: üretim, dağıtım, tüketim ilişkilerini mümkün ve gerekli kıl-maktadır.

Bu ise, yine dünya ölçeğinde: Kapitalist Ekonomi, —do-layısıyla bunun hukuki bir ifadesinden başka bir şey olma-yan—, Kapitalist Mülkiyet ve bu Mülkiyet ilişkilerini koru-yan, Kapitalist egemenliğin ve devletlerinin, Üretici Güç-ler'i boğan zırrının, kabuğunun yıkılmasını, parçalanması-nı gerektirmektedir.

Bu gerekliliği ise ancak, «En Büyük Üretici Güç : Dev-rimci Sınıf»: Proletarya yerine getirebilir.

Ve Proletarya ise, gerçekten devrimci TEORİ ile silah-lanmış bir PARTİ'ye sahipse, ve böyle bir Partinin öncü-lüğünde davranıyorsa: insanlığı boğan kapitalizm zırrını kırabilir. Yoksa insanlık, yumurtasının kabuğunu kırmaya gücü yetmeyen bir civciv gibi: şu küçük gezegenimizin için-de boğulup ölebilir.

Bu tehlike, tarihin hiç bir döneminde tüm insanlığı teh-dit eder ölçüde yüksek boyutlara ulaşmadı, kاپıya dayan-madı. İnsanlığı, bu yokolma tehlikesinden, bir nükleer ki-lyamete kurban gitme tehlikesinden kurtarabilecek BİRİ-ÇİK GÜÇ olan Proletarya ise ne durumda?

Proletarya, tarihin hiç bir döneminde böylesine GÜÇ-LÜ ve böylesine GÜÇSÜZ olmadı.

Proletarya, tarihin hiç bir döneminde bugünkü kadar yüksek bir sayıya, yiğışıma sahip olmadı. Hiç bir dönem-de, sendikalar ve partilerde ve tüm alanlarda bugünkü ör-güt gücüne ulaşamadı. Hiç bir dönemde, füzelerle, dünya sanayi üretiminin üçte birine vs. sahip değildi. Yani Nİ-CEL ölçülerle, böylesine güce ulaşmadı.

Diğer yandan, tarihin hiç bir döneminde de, bugünkü kadar devrimci bir teorinin önderliğinden yoksun bulunma-dı.

Çünkü, proletarya'nın DEVRİMÇİ TEORİSİ Marksizm ve -Leninizm, gizli -açık, bilinçli -bilinçsiz bayağılaştırma-larla revizyonlarla kof bir metafizik kurallar sistemine in-dirgenmiştir.

GİRİŞ VEYA OLAĞAN III. GENEL KURULUN ANLAMI

(Baştafrak 3. Sayfada)

vardır. Ve onlar henüz Emperyalist Cephede bağı düşman Sovyetler Birliği mi, Amerika mı TİKP ile onu tartışıyorlar. Baş düşmanlığından önce, düşman olup olmadığında karar verilmelidir. Yoksa yapılan son tahlilde Emperyalizmin yükünü yarı yarıya hafifletmektir. Ve «Sovyet Sosyal Em-peryalizmi» çığlıkları atılırken 1971 Sosyalist Gazetelerinde eleştirri bu temelde yapılmış, bu CIA Sosyalistlerinin kun-dakçılıkları deşifre edilmiştir. Ve bu eğitimlerin temeli or-ta tabakaların gerici tepkisidir. Ve böyle bir propaganda-nın sonucu, proletaryayı müttelik köylülüğün teçrit etmek-ten başka bir amaç taşımaz. Anti -komünizmin temel iş-levi hep proletaryayı mütteliklerinden koparma sonucunu doğurmuştur.

Dünya'da her zaman «Anti -Sovyet» ve «Anti -Komü-nist» propagandanın amacı ve hedefi: Proletaryayı mütt-eftik köylülüğ ve küçükburjuva tabakalardan koparmak veya bir birleşmeyi engellemek olmuştur.

Onlarla ittifaktan önce ve kesinlikle «Anti -Sovyet» ta-vırlarını terketmeleri istenmelidir.

«Proleter Çizgi» Blok için bu köylülüğ ararken, tam tersine bu politikasıyla proletarya ve köylülüğün ittifakını koparacak siyasasetleri, köylü temsilcisi olarak görür.

Bu ise, Blok politikasını terk etmenin ilk adımı olmak-tan başka bir sonuç doğurmaz.

Sonuç olarak: Vatan Partisi III. Kongresinde Azınlık Partiden istifa ettiği için Parti'nin politik hattına karşı «Proleter Çizgi» döğüşecektir. Ve bu çizginin temel karakteri **Anarşizmdir**. Bugüne kadar ki mücadele içinde Anar-şizm olgunlaşmış ve Parti ataletle uğradığı için de en yük-sek noktasına varmıştır. Böylece «soğ» likidatörlük, tas-fiyecilik açığı çıkmıştır.

İçinde yaşadığımız politik ortamda hem VP güçlü de-ğildir. Hem de işçi sınıfı hareketi yatıştırılmıştır. Şimdi de yeniden bir toparlanmayı ve yükselmeyi önleyebilmek için sindirilmektedir. İşte böyle bir ortamda her ortaya çı-kan nüans, eğer oportünizme düşerse hızla tasfiyeciliğe varması kaçınılmazdır. Partinin ve ortamın durumu buna gerekçe olabilir.

İşte Anarşizm de, örgütlenme konusunda «organ yok tüzük yok» çığııyla likidasyon yaparken, taktik olarak ta Partiyi yaban burjuvazinin Partisi olarak ilan ederek liki-de etmektedir.

Öyleyse III. Kongre, tıpkı birinci kongre gibi varlık ve yokluk mücadelesi olacaktır. İşçi sınıfı, Partinin bugüne kadarki taktiklerini snamıştır. Bu nedenle «Vatan Parti-si'ni burjuva Partisi olmaktan kurtarma» çığııyla altında yatan Tasfiyeci anlayışı kavrayacaktır. Zor da olsa bu böyledir.

Bunun sonuçlarını her gün görüyoruz. Bu gizli inkâr hızla açık bir saldırıya dönüşüyor. Gün geçmiyor ki, —is-ter sosyalist ülkelerde olsun— en tercübeli, en örgütlü işçi sınıfı partilerinden birinin Marksist -Leninist öğretinin en temel ilkelerinden birini düşünce veya davranışça inkâr et-tiğini duymayalım, görmeyelim.

Bunun acısını tüm insanlık çekiyor. Tıpkı devrimci bir sınıftan yoksun Antika Medeniyetler gibi, tıpkı içinde dön-lenmiş bir tohum bulunmayan elverişli şartlardaki bir yu-murta gibi kokuşma ve çürüme her yeri kaplıyor.

Antika Medeniyetlerde, bu kokuşmaya dışarıdan gelen barbarlar bir son verebiliyor, derebeylik egemenliğinin oluş-turduğu kabuğu kırabiliyordu. Bugün buna da olanak yok. Başka gezegenlerde yaşayan, bizim yapamadığımız yap-mış, komünist toplumu kurmuş insanları uçan dairelere gelip insanlığı bu çürümeden kurtarmasını, kapitalizm ka-buğunu kırmasını da bekeleyemeyiz.

Bu durumda ne oluyor? Çürüme, tüm insanlığı nasıl yokolma tehdidiyle kusatıyor? Bunun en ilginç örneği, in-sanlık için bir alarm zili olan örneği geçenerde bir Güney Amerika ülkesinde yaşandı. Bir delinin yüzlerce insanı kat-leden ya da intihara götürdüğü olaydan söz ediyoruz.

Olaydan sonraki açıklamalarda gösterdiği gibi, çü-rüme özellikle emperyalist metropollerde zirveye doğru yükseldiğe, dayanılmaz hadde ulaşmıştır. Tüm insanlık, bir eroimannın, bir delinin cinnetine, yüzlerce tarikat mü-ridinin olduğu gibi, kurban edilebilir.

Bu olağanüstü bütünleşen konjunktür içinde, insanlığı çü-rümekten ve yokalmaktan ancak proletarya'nın devrimci teoriyle silahlanması kurtarabilir.

İşte tam bu noktada, insanlığın kaderi Türkiye'nin ka-deriyle kopmaz bir bağhlık içine girmiştir bu gün.

Dünya ölçüsünde devrim bulutları, özellikle, geri ülke-lerin belli bir gelişmişlik düzeyine ulaşmış olan, Türkiye, Mısır, İran, Brezilya gibi az çok ilerice olanları üzerinde topluyor.

Bu tür ülkeler içinde Türkiye, belki de çelişkilerin en uç noktasına vardığı ülkedir. Ve tüm gelişmeler ya dev-rim, ya faşizm ikilemini dayatmaktadır.

Bugünkü durumda, Türkiye Proletaryası, zamana karşı bir yarış içinde, ya devrimci teoriyle silahlı bir parti et-rafında hızla örgütleñip, köylülüğü yedeğine alıp devrimi yapacaktır. Ya da, bunu yapamadığı takdirde, şimdiden başladığı gibi, çürüme tüm toplumu saracak, kitlelerin memnuniyetsizliği en gerici, faşist partilerin değirmenine akacaktır.

Türkiye Proletaryası'nın bu görevi başarabilmesi için: önce ortada devrimci teoriyle silahlı bir Parti olması ge-rekir. Devrimci bir parti için ise Marksizm -Leninizmin devrimci özünü yasaatan Devrimci Teori...

İşte, Türkiye'de bu teori var ama bu teoriyle silahlı bir parti yok. Ama o teorik taban bile, yarım asırdır Leniniz-min başına geldiği gibi, burjuva metafizik yosunlarla ör-tülmüş. Tıpkı Leninizm gibi işçi boş bir sözler yığını haline getirilmiş yedi yıldır.

Aşağıda, bu devrimci teoriyi, heniz üstüne bütünüyle kaplıyamamış burjuva ideolojisi yosunlarından çıkarma ça-basına girilecektir.

Bu görev başarılmadan, Türkiye Proletaryası Devrim-ci bir Parti'ye sahip olamaz. Devrimci bir parti olma-dın: Türkiye proletaryası öünüdeki eşsiz olanaklardan yararlanıp devrimci görevini başaramaz.

Türkiye Proletaryası bu görevi başaramazsa, yani şu an Dünya'da belki de çelişkilerin en uzlaşmaz noktasına vardığı ve devrimci teoriye sahip tek ilke olan Türkiye'de devrim başarılmazsa: Dünya Proletaryası'nın bir an önce devrimci bir teorinin yüz göstericiliğine kavuşması ola-ğanüstü zorlaşır.

Aşağıdaki rapor, devrimci teoride burjuva metafizik yorumlarla yapılan tahrifat ve bayağılaştırmalara karşı mücadeleden bir parçası olmak amacındadır. Bu amaca ulaşmak için teorik savaş, bugün Vatan Partisi'nde en pratik iş olmuştur. İlerdeki sayfalarda bu en pratik işin, Vatan Partisi'nde iki ayrı sınıfın bakış açısının ifadesi olan, iki ayrı ele almışı görülecektir.

Bu iki farklı perspektivi, iki farklı gündem demektir; problemi koyuşun iki farklı ifadesidir. Komisyon raporu, en temel sorunları, bizzat partinin politik hattını tartışma konu-sunu yaparken, MK edebiyatı «pratik» ve dileri görevlere» ba-hanesi ile, parti çizgisinin tartışılmasını engellemeye çalış-maktadır. Komisyon raporu «Doktorcu veya Kıvılcımcı ha-reketin eleştirisi (1971 - 1978)» ana başlığı altında parti hat-tını, Doktorcu hareketle tarihi ve mantıklı bağlılığı içinde eleştiriyе tabi tutmaktadır. MK edebiyatı ise, parti hattının doğruluğunu savunmaya yönelik değil, parti hattının tartı-şılmasını önlemeye yönelik bir çabanın ifadesidir.

O bakımdan, kongre edebiyatlarının birbirini karşılamadığı, ya da ortada bir sağırlar diyalogu olduğu iddia edilebilir. Oysa bu gerçekliğin sadece bir yandır. Çünkü kongre edebiyatları aynı zamanda aynı konunun (gündem: prob-

eleştirisi 1971-78

lemi koyus) ele almış yordamlarının ifadesidir.

Elbette daha problemi koyuşta, sorunları ele alma-da, yani gündemde iki ayrı sınıfsal bakış açısının fark-lılığı kendisini gösterecektir. Çünkü problem hangi sı-nıfın anlayışına, çıkarlarına uygun olarak konulursa, o sınıfın anlayış, çıkarları doğrultusunda bir çözüm yo-luna girebilir. O nedenle iki farklı gündemin, iki fark-lı sorunları ele alış metodunun mücadelesi, Vatan Parti-si'nde Teşkilât Toplantılarının günlerini, aylarını aldı. Vatan Partisi'nde parti-іçi ideolojik mücadele, aylarca bir gündem savaşı olarak yürütüldü.

Benzer bir gündem mücadelesi, RSDİP'in Londra Konferansında yaşanmıştır. Lenin, gündem konusundaki farklı yaklaşımlarını ne anlama geldiğini şöyle açıklıyor: «Sosyal-Demokrasi'nin Burjuva Partilerine Karşı Tavri sorunu, «genel» veya «teorik» diye bilinen sorun-lardan biridir. Yani belirli bir anda partinin karşılaştığı herhangi belirli pratik görevle doğrudan bağlantılı ol-mayan sorunlardandır. RSDİP'nin Londra Konferansı'n-da Menşevikler ve Bundcular böylesi sorunların gündeme sokulmasına karşı şiddetli bir mücadele yürüttüler ve maalesef bunda hiçbir gruba bağlı olmayan Troçki ta-rafından da desteklendiler. Partimizin oportünist kana-di, diğer Sosyal-Demokrat partilerinkiler gibi, kongre için «İŞE DAYANAN» veya «PRATİK» BİR GÜNDEMİ SAVUNDU. «GENİŞ ve GENEL» sorunlardan kaçtılar. Son tahlilde geniş, ilkeye dayalı siyasetini biricik gerçek, pratik siyaset olduğunu unuttular. DAHA ÖNCEDEN GENEL SORUNLARI HALLETMEĐEN KISMİ SORUN-LARLA UĞRAŞAN HERHANGİ BİRİNİN KAÇINILMAZ OLARAK VE HER ADIMDA, KENDİSİ FARKINDA OLMADAN BU GENEL SORUNLARA «KARŞI GELE-CEĞİNİ» UNUTTULAR. Her tekil durumda bunlara kör-cesine karşı çıkmak, kişinin siyasetini en kötü yalpala-maya ve ilke yoksunluğuna mahkûm etmesi demektir.

«Bolşevikler kongre gündemine oldukça çok sayıda «genel» sorunları» dahil etmek üzerinde ısrar ettiler.» (Biz majiskilledik). Aşağıdaki edebiyat, Vatan Partisi teşkilât toplantıla-rında parti çizgisinin tartışılmasını hedefleyen, en temel, en teorik sorunları ele alan bir gündemi savunan işçi sı-nıfı sosyalizminin, parti çizgisini eleştirisini ifade etmek-tedir. MK edebiyatı ise, —tıpkı düzeninin yanlışlığını ve gereksizliğini bilen egemen sınıfın, düzeninin tartışılmasını yasaklaması gibi— parti çizgisinin tartışılmasını engelleyen ve tartışmaları burjuva sosyalizminin burjuva uflu ve mantığı içine hapseden bir gündem anlayışının ifade-sidir.

İşte bu nedenle, farklı gündemlerin işlenmesi demek olan ebediyatların birbirini karşılamadığı, bir sağırlar diyalogu oluşturduğu, işin sadece bir yandır diyoruz. En temel sorun : problemi koyuş (gündem) açısından her iki edebiyat da, farklı sınıf çıkarlarının ifadesidir. Bu temel sorun açısından edebiyatlar, birbirini karşılar; aynı temel konunun iki ayrı sınıfın çıkarları açısından ele alınmışı yanşırlar.

VATAN PARTİSİNİN BURJUVA SOSYALİST SAPITMASININ ÇÖZÜMLEMESİ

(...) Önceki bölümde «Kıvılcım Grubu»na ele alırken, onun «ortodoks doktorcu» görünümüne altma gizlenmiş burju-va sosyalizminin iki temel karakteristiğini ele almıştık : a) Olayları sınıf mücadelesi öğretisiyle açıklamayı terk (yani Tarihsel Maddeciliği terk); b) Genel ile özel'in, za-ruret ve özgürlüğün, hayat ve ilkelerin diyalektik anlayış-ını terk (Yani Diyalektik Maddeciliği, temel kategorile-rin diyalektik kavrayışını terk).

Bu en genel, metodolojik sapmalar, onun tüm düşünce ve davranışlarında ortak olan yandır. Ama, bu çizginin eleştirisini sırf bu metodjik eleştiri ile sınırlamak, onun sınıf içeriğini metodolojik sapıtmadan hareketle göstermiş olmak yetmez. Çünkü, bu özellikler, yalnızca doktorcu gö-rünüm altındaki burjuva sosyalizminin değil, tüm burjuva sosyalizminin, tüm burjuvazinin özellikleridir.

Gerek Vatan Partisi (1977-78), gerek Kıvılcım Grubu (1974-76) sırf burjuva sosyalizmleri değil, ortodoks dok-torcu görünümülü burjuva sosyalizmleri de. O halde, şimdi onu diğer burjuva sosyalizmlerinden ayıran bu görünüş özellikleri içinde ele almak, bu sapıtmayı daha somut ola-rak incelemek gerekiyor.

İşte, bu bölümde, Vatan Partisi çizgisinin Program, Strateji, Taktik, Örgüt gibi konularda öğretiyi nasil tah-rif ettiğini, ne gibi sapıtmalar içinde bulunduğunu göster-meye çalışacağız.

Kıvılcım Grubu, 1977 Ocak ayındaki Birinci Kongre'-den sonra, kesin olarak Vatan Partisi'ne damgasını vur-du. Bir grub olarak kendini lağvetmiş ama buna karşılık tüm ideolojisi, o zamandan beri, Vatan Partisi'nin Kongre ka-rarları halinde onaylanmış resmi hattını oluşturdu.

Bu nedenle Vatan Partisi'nin eleştirisi aynı zamanda Kıvılcım grubunun eleştirisi, Kıvılcım grubunun eleştirisi de aynı zamanda Vatan Partisi'nin eleştirisi sayılabilir ve birbirini bütünlür.

PROGRAM SAPITMASI

Vatan Partisi I. Kongresinde, daha önce, kurucularca Program'ın kimi yerlerinde yapılmış değişikliklere bile tahammül edilmez, 1954 tarihli metin aynen kabul edilir-ken (*) bir program sapıtmasından söz etmek garip ge-lebilir.

Böyle bir anlayış, Program sapıtmasını program met-ninde yapılan bir değişiklikke özdeş tutar. VP I. Kongre-si'nin yaptığı şöyle ifade edilebilir: O 1954 program met-nini DOKUNULMAZ, TABU haline getirmiş ve o Progra-mın tüm mantık sonuçlarını inkâr etmiştir.

Burjuvazi de, devrimci döneminin önderlerine aynı şe-yi yapar. Onları doğrudan doğruya karşıya alamayacağı, devrimci anların henüz taze olduğu dönemlerde, Devrimci önderlerinin düşünce ve davranışlarını özünü, tüm mant-ık sonuçlarını gizler. Ama bu gizleyişine sis perdesi ya-yabilmek için, herkesten çok o devrimci dönem önder-lerinin geleneğini sürdürüyoruzmsı gibi görünür. Çünkü böy-le bir görünüme bürünmedikçe özü, açıktan bir saldırıya boğamaz. Ama birkaç nesil geçip te, devrimci anılar unu-tulunca; burjuvazi tüm devrimci içeriğinden boşaltılmış biçimiyli, öğretiyi, yeni kuşakların belyetine sınırga etiket-çe, giderek yalnız «devrimci bir kürk» olmaktan başka bir işe yarayanın öğreti sonunda açık saldırılarla tümüyle reddedilebilir hale gelir.

Bizde bunun ilginç bir örneği: M. Kemal'dir. Bur-juvazi daha sağlıklı onu dokunulmaz, tabu yaptı. Öl-dükten sonra bedenini yedi kat yerin altında labirentler içinde gizledi; Firavunların mezarları gibi: mezarına gid-enen yolları «orku babası» heykellerle çevreledi; ruhunu da yedi kat gökler ötesinde bilincin uzak tuttu. Bütün bunlar hep «Atatürkçülüğün kamtı gibi koyuldu. Gerçek-te ise bütün bunlar saldırı öncesi ricat taktiğinden başka bir şey değildi.

Mustafa Kemal gibi —çok sık— bir burjuva devrimci-sinin başına bunlar gelirse: Kıvılcımlı gibi bir proletar devrimciye burjuva sosyalizminin neler yapabileceği tah-min edilebilir. Görünüşte öğreti DOKUNULMAZ, TABU haline getirilir: özde ise gerçekten «DOKUNULMAZ» ol-ması gereken devrimci özü: —«dokunmak» ne kelime!— havaya uçurulur.

İşte Vatan Partisi Program ve Tüzüğü'nün başına gelen tam da budur. Sözde onlara hiç dokunulmamıştır, en küçük değişikliklere bile tahammülsüzlük gösterilmiş-tir. Ama öte yandan, onların tüm mantık sonuçları; tüm özü behava edilmiştir.

Vatan Partisi I. Kongresi'nde alınan; 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11 No'lu kararlar, gerçekte bir program değişikliği, bir program sapıtmasından başka birşey değildirlir. Dev-rimci Vatan Partisi Programı yerine bir Reformlar Pro-grammın geçirilmesinden başka bir şey değildirlir.

Şimdi bu konuyu önce genel olarak; sonra tek tek ka-rarlar halinde ele alalım.

I — DEVRİM VE REFORM :

Vatan Partisi I. Kongre kararları: Devrim Programı yerine Reformlar Programının, dolayısıyla, Devrimci Mü-cadele yerine, Reformlar için Mücadele'nin geçirilmesidir, dediğimizze göre: Reform ve Devrim konularının önce il-kesel olarak ele almak daha açıklayıcı olacaktır.

Devrim: Toplum gelişimindeki NİTELİK değişikliğidir. Reform: Toplum gelişimindeki NİCELİK değişikliğidir. Bu durumda, Kapitalist bir toplumda, sömürü ve bas-kının her türülüsünü KAPİTALİST toplumun NİTELİÇİ içindeki değişikliklerle, yani REFORM'larla ortadan kal-dırılmayacağını bilincinde olan Proletarya: bir NİTELİK DEĞİŞİKLİĞİ —yani DEVRİM— için savaşır. DEVRİM'i ise YİĞİNLAR yapar, yığınların devrimci mücadeleye ka-zanılması ise: yığınlar üzerinde, sanki reformlarla acı-lara son verilebileceği hayallerinin yayan; yığınların gün-demine NİTEL DEĞİŞİKLİK (DEVİRİM) için mücadeleyi koymalarını engelleyen REFORMİZME; REFORMİST HA-YALLERE KARŞI AMANSIZ BİR SAVAŞ ile mümkün olabilir.

Burjuvazi için de durum zıt olarak aynı özellikleri gös-terir. Burjuvazi, yığınların GÜNDEMİNE bir nitelik de-ğişikliğini, bir devrimi aldığı takdirde egemenliğini sür-düremeyeceğini bilir. Kapitalist toplumda daima memmu-niyetsiz olan ezilen, sömürülen yığınların tepkisini Reform-lar mücadelesine yöneltmediği takdirde; yığınların gün-deminde kapitalizm niteliği içindeki değişiklikleri tutma-dığı takdirde; gündeme devrim sorununu gelmesini engel-lemediği takdirde egemenliğini sürdürmeyeceğini bilen egemen sınıf: Devrimci Programlara karşı savaşıır.

Bu savaşı özellikle iki biçim altında yapar:

Açık Burjuva Liberalizmi: Bir devrimin sömürü ve baskıya hiçbir zaman son veremeyeceği düşüncesini ya-yar. «Devrim Gereksizdir.»

Burjuva Sosyalizmi: «Evet» der, «haklımsız, anca bir

(*) Birinci Kongre'de alınan kararda; «Kongremiz, Vatan Partisi'nin 1954 Programını esas alır. Daha sonra ya-pılan değişiklikleri geçersiz sayar..» deniyordu.

devrim baskı ve sömürüye son verebilir. Ama o devrimi yapabilmeye için önce bazı mevziler kazanmamız gerek-mektedir. Ondan sonra devrim gündemimize gelebilir. Bi-lyoursunuz Marksizm-Leninizm de reformları reddetme-mektedir» Böylece daha dolambaçlı bir yoldan aynı nok-taya varılır. «Devrim Şimdilik Gereksizdir.»

Biri, «şimdilik», biri «ebediyen» diyerek, son duruşma-da gündeme DEVRİM İÇİN MÜCADELE'nin koyulmasını engellerler. Nicel Değişiklikler, Reformlar uğruna «sava-ş» koyarlar.

Proletaryanın Reformlar için mücadele karşısındaki tutumu, Kapitalizmde ve sosyalizmde birbirine zıttır.

Kapitalizmde, kapitalizm çerçevesinde yapılacak deği-şiklikler uğruna mücadele yerine; kapitalizm yerine sosy-alizmi geçirme mücadelesini öneren proletarya; sosya-lizmde, sosyalizm niteliği içindeki değişiklikleri REFORM-LARI savunur. Ancak reformlarla sosyalizmi güçlendire-bilir. Proletarya, sosyalizmde reformları savunup uygula-yarak, sosyalizmi güçlendirmedeği takdirde; kapitalist dünya'nın varlığı nedeniyle ortaya çıkan sorunların kitle-lerine yaratdığı memnuniyetsizlik: onların bir nitelik değişik-liğini gündeme getirmelerine, dolayısıyla bundan burjuva-zinin, emperyalizmin bir KARŞI-DEVİRİM için yararlan-malarına yol açabilir.

Bu nedenledir ki: «Reform DEVRİMCİLER TARAFIN-DAN ve DEVRİM İÇİN yapılsın, tarihi bir değer ve ileri bir adım kazanır.» («Devrim Nedir?», s. 37. abç)

Bu ikinci ilke; buna bağlı olarak yukarıda gördüğümüz birinci ilke neydi?

«Devrim ÖLÜM KALIM KERTESİNDE GEREKLİ-LİĞİNİ, ÖNEMİNİ İNKÂR EDEN ıslahatçılar REFORM-İST adıyla GERİÇİLERİN EN KURNAZI ve EN KOR-KUNCU sayılırlar.» («Devrim Nedir?», s. 36. abç)

Şimdi şu soruya cevap arayalım:

Hangi sınıflar Reformlar için mücadeleyi; hangi sı-nıflar devrim için mücadeleyi gündeme koyarlar?

Bu «zamana ve zemine» göre değişir.

Derebeylik döneminde burjuvazi devrimci'dir. Kendi egemenliğini kurunca —19. uncu yüzyıl klasik kapitaliz-mi için konuşursak— tutucu veya karşı-devrimci olur.

Burjuvazinin bir devrimle iktidara gelip, demokra-tik devrim görevlerinin önemli bir bölümünü başardığı, klasik kapitalizm içinde küçük -burjuvazi Radikal Reform-cu'dur. Proletarya ise Devrimci'dir.

Bu klasik kapitalizmedir. Şemalaştırırsak (tüm teh-likelere rağmen gerekli): Büyük Toprak Sahipleri: Karşı-Devrimci; Burjuvazi: Tutucu; Küçükburjuvazi: Reformcu; Proletarya: Devrimci'dir.

Ancak, Proletarya'nın Devrimci'liği sabit kalmak üzere, burjuvazi ve küçükburjuvazinin devrim ve reform karşısındaki tutumları kapitalizme geçiş biçimi ve tarih-sel gelişim bakımından değişir.

1848'den sonra burjuva demokratik devrimi günde-me gelen ülkelerde, burjuvazi devrimden korkar ve da-ha siyasi iktidara gelmeden Reformist olur. Derebeylik-le uzlaşıp Bonapartizmi -Bismarkizmi kurar. Buna karşı-lık böyle ülkelerde küçükburjuvazi devrimci demokrat olur. Proletaryanın devrimci müttefiki olur.

Bunun bir diğer örneği de, Devrim Öncesi Rusya'dır. Burjuvazi ve onun Partisi: Liberal Kadet'ler Çarlık'la uzlaşır; daha iktidar öncesinde reformizme; dolayısıyla karşı-devrimci Çarlığa hizmete kayar. Ama buna karş-lık demokratik köylülük devrimci'dir.

Gelelim bize, 20'nci yüzyılda Türkiye'ye ve benzer-lerine :

20.nci yüzyılda, Kapitalizm tekeli aşamasına ulaşır. Burjuvazinin bir sınıf olarak egemenliğinin yerini: Te-kelci Finans -Kapitalistler zürmesinin ekonomi, politika, kültür vs. üzerindeki egemenliği alır. Buna bizde bir de Antika Derebeyliğin: Teceli -Bezirgân sınıfın ortaklığı ka-lır.

Böyle bir ülkede; Kapitalist sınıfın Finans-Kapita-listler dşında kalan zürreleri; iktidarda, Bismark Al-manyası veya Çarlık Rusyası gibi toprak ağaları; antika derebeyler değil, bizzat kapitalist sınıfın içinden bir züm-re egemen olarak bulunmasına rağmen: karşı-devrimci değil; reformist olur. Yani kapitalizm çerçevesinde, Fi-nans -Kapital Teceli -Bezirgân sınıfların vurgun ve sö-mürüsünü; politikaya, kültüre kayıtsız şartsız egemen-liğini sunurlayacak tedbirlerden yana olur. Ancak bu re-formlar, uygulandıkları takdirde Finans-Kapitalizmin egemenliğini sağlamlaştırmaktan başka bir sonuç vermez.

Buna karşılık, böyle ülkelerde, küçükburjuvazi: Dev-rimci'dir. Demokrat devrimcidir.

Bu nedenle; yani burjuvazi ve küçükburjuvazinin benzer konuları nedeniyle Çarlık Rusyası ve Bugünkü Türkiye gibi ülkelerde, Proletaryanın bu sınıflara karşı tavrı esas olarak ayırdır; aynı olmalıdır.

Bu tavrı kısaca şöyle özetlenebilir:

Yaban burjuvaziyi teçrit; reformist liberal ütopya ile savaş. Köylülüğün (küçükburjuvazinin) devrimci demok-rasisiyle ittifak ve aynı zamanda demokrat ütopya ile savaş.

Şimdi şu soruyu soralım: Türkiye'de Reformist Li-beral Burjuvazi'nin partileri, hangi partilerdir? Cevap için yine Rusya ile paralellik kuralım:

Çarlık Rusyası'nda Liberal Burjuvazinin başlıca bü-yük Partisi Kadet Partisi idi. Ama burjuvazinin tek par-tisi; başlıca partisi bu olmadı. Burjuva liberalizmi; bur-juva sosyalizmi biçimi altında, Marksist görünümüli par-tiye de sahip oldu: Menşevikler. Hareketin başlıca geli-şim aşamalarına bağlı olarak: burjuva sosyalizmi, mark-sist görünüm altında çeşitli adlarla anıldı.

Bu Liberal burjuva çıkarlarının, Marksizm Lafız ar-dındaki ifadesi:

1890'larda Legal Marksizm adını Program tartışma-ları sırasında aldı. Aynı burjuva liberalizmi, Marksist ha-reket içinde taktik konusu tartışılırken: «Ekonomizm»; 1903'den sonra örgüt konusunda: Menşevizm; 1907 yenil-ginden sonra sosyal Likidatörlük adını aldı. 1914'den sonra ise sosyal şovenizm.

Lenin, Sosyal Demokrasi içindeki bu birbirinden ay-rı gibi görünün sapıtmaları aynı sınıfsal kökten geldi-ğinin; gerek mantıklı gerekse kişiler olarak bağları bu-lunduşuna pek çok kereler (Örnek: «Sosyalizm ve Sa-vaş») dikkati çeker. Biz burada «Oniki Yıl Koleksiyonu-na Önsöz»ünden bir bölümü almadan geçmeyelim:

«Son oniki yılda (1895-1907), Rus Marksizmi'nin ve Sosyal-Demokrasi'sinin iki akımı arasındaki mücadeleye dönüp baktığımızda, «Yasal Marksizm», «Ekonomizim» ve «Menşevizm»in bir ve aynı tarihsel eğilimin değişik biçimleri olduğu gerçeğini görmemizle edemeyiz. Bay Struve'un (1894) ve benzerlerinin «Yasal Marksizmi», Marksizmin Burjuva Edebiyatındaki yansımasydı (altın Lenin çizmiş) «Ekonomizm», gerçekte, işçiler için ekono-mik, Liberaler için politik mücadele olarak özetlenebi-lecek, burjuva- liberal «Creodosa (a.L.Ç.) ortaya konar programı uygulayabilir, 1897 ve onı izleyen yıllardaki Sosyal-Demokrat faaliyetlerin ayrı bir akımı idi. Menş-evizim yalnızca bir edebi akım veya yalnızca Sosyal-De-mokrat faaliyetlerin içinde bir eğilim değildiir. Menş-evizim, Rus devriminin birinci dönemi (1905-07) boyunca kendi ayrı politikasını —pratikte işçi sınıfını burjuva li-beralizminin kuyruğuna takan (a.L.Ç.) bir politikayı— uy-gulayan kenetlenmiş bir hiziptir.» («Revizyonizme, Opor-tünizme, Doğmatizme Karşı», s. 134).

Türkiye'ye gelelim:

Burjuvazinin —Liberal Reformist— başlıca Partisi: CHP'dir. Rusya'daki Kadet Partisi'nin benzeri sayılabilir.

Peki, sosyalizm içinde burjuva Liberalizminin sınıf komundan kaynaklanan başlıca eğilimler nelerdir?

Bu noktada Türkiye'de hareketin iki kez doğması ve bir tek Parti içinde gelişmemesinden dolayı değişik bir görünüm çıkar. Rusya'da bir kez konakta, yeni sapıma di-ğerinin yerine alır ve eski kontakta biçim bağmsız bir hareket olarak yokulurken; Türkiye'de yeni sapıtmamı yanısıra eskisi de bağmsız varlığını sürdürür.

Örneğin, Rusya'da Ekonomizm'den sonra Menşevizm çıkar. Bir süre sonra Ekonomistler menşevikleşir; men-şevikler ekonomistleşir, kaynaşırlar. Ortada bir menş-evizim kalır. Ayrıca Ekonomizm diye bir hareket kalmaz.

Türkiye'de ise, bizim ekonomistler, Menşeviklere önemli bir güç transfer etseler de; Menşeviklerin yan-ı sıra ayrı bir hareket veya Parti olarak varolmaya de-vam ederler. Kafaları karıştiran durum budur.

1920'lerde, hareket bir tek TKP biçiminde örgütlüy-ken, bizdeki durum da az çok Rusya'ya benzer. 1927'den sonra örgüt konusundaki sapıtma; yani menşevizm tüm partiye egemen olur. 1950'lere kadar ulaşılır. TKP veya «İlerlemecilik» namı altında günümüze kadar gelir.

Ama 1960'lardan sonra, devrimci hareket yeniden doğ-ar. 1960 sonrası «Ba